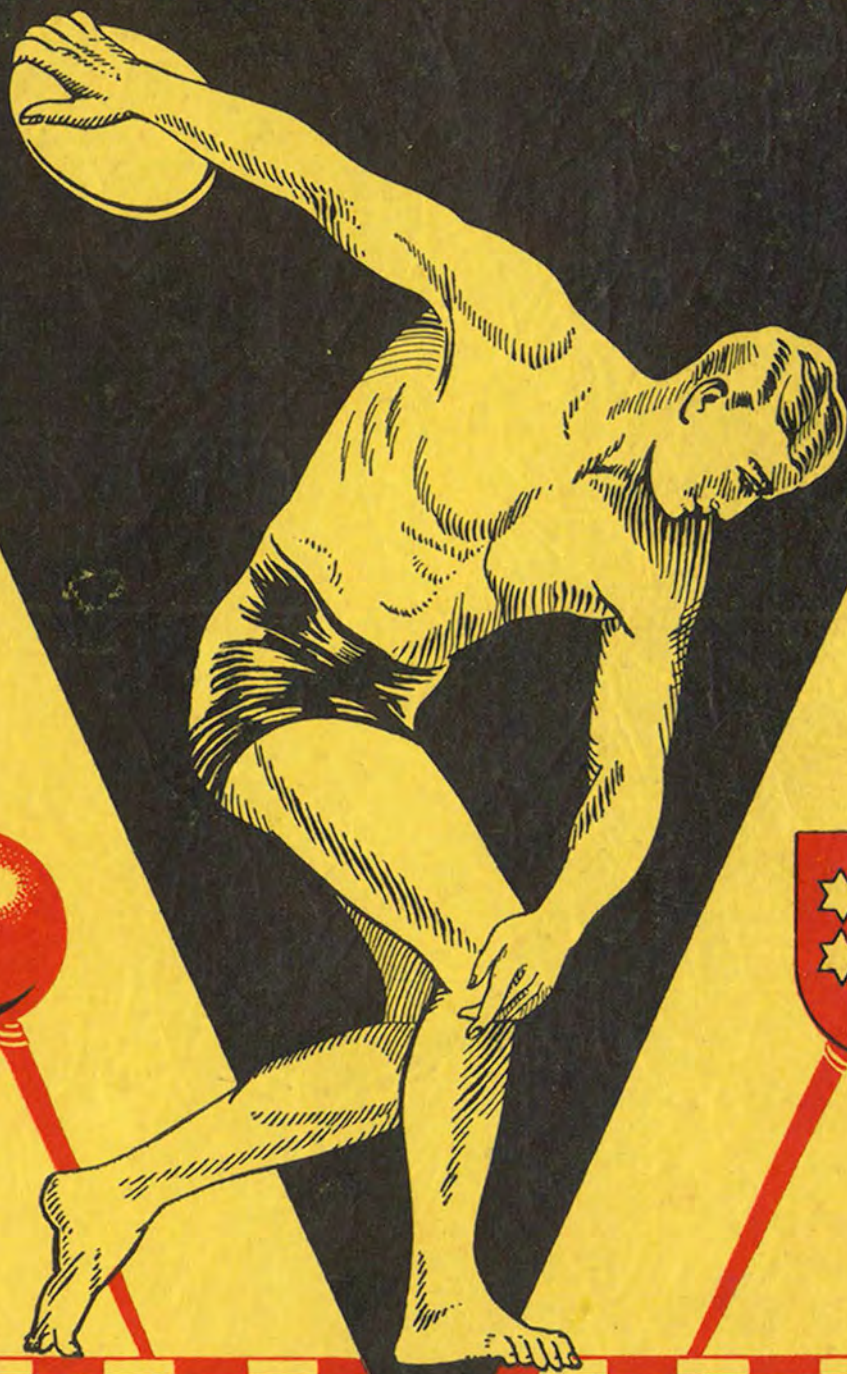

SEPTEMBER 1945

≡ NUMMER 1 ≡

DE HAV ER

MAANDBLAAD VAN DE HAV. "HAARLEM"

§

HAARLEM'S SPORTIEVE BURGEMEESTER

opent de artikelenreeks van dit feestnummer
met de volgende zeer belangwekkende bijdrage.

De sportbeoefening heeft in ons land naast groote successen ook vele moeilijkheden gekend. Tot de laatste mag zeker wel gerekend worden om bij de groote massa zoowel als de overheid de meening ingang te doen vinden, dat sport niet alleen vermaak en ontspanning is, maar vooral ook haar nuttige zijden heeft, zoowel op fysiek gebied als op dat der karaktervorming. Gelukkig begint men dat meer en meer te begrijpen. De sport kweekt niet alleen gezonde, sterke mannen en vrouwen met een groote mate van uithoudingsvermogen, doch met niet minder doorzettingsvermogen, hetgeen een karaktereigenschap vertegenwoordigt, die onder alle levensomstandigheden van de grootste beteekenis moet worden geacht. Dat deze effecten van een goed geleide sportbeoefening in kringen van particulieren en bestuurslichamen meer en meer worden begrepen en gewaardeerd, mag als een verheugend verschijnsel worden beschouwd, vooral nu de moreele en materieele opbouw van ons geteisterd land en zijn bevolking zoo dringend behoefte heeft aan krachtige en levensgereede figuren. Ik erken gaarne, dat de H.A.V. „Haarlem” in dit opzicht een belangrijke bijdrage heeft geleverd en nog aan een grootsche taak zal kunnen meewerken.

Reeds in het begin van deze eeuw heeft professor Iterson in een rede ter gelegenheid van den verjaardag van de Leidsche universiteit er met nadruk op gewezen, dat alle lichamelijke oefening als een tweesnijdend zwaard moet worden beschouwd. Uw vereeniging heeft daar steeds naar gehandeld daar ook technisch en paedagogisch de beste leiding voor haar leden beschikbaar te stellen. Dat is een verdienste temeer van Uw vereenigingsarbeid, omdat daardoor de mogelijkheid van lichamelijke nadeelen, die bij onoordeelkundig geleide lichaams-oefeningen niet uitgesloten is, vermeden werd.

Ik wensch U in de naaste toekomst een toenemenden bloei Uwer vereeniging en boven de sportieve uitkomsten, die U ongetwijfeld ten deel zullen vallen, even groote opvoedkundige successen als in de gepasseerde 25 jaren werden bereikt.

De Burgemeester van Haarlem,
REINALDA.

INLEIDING.

Daar de samenstelling van ons Eerste Maandblad als eigen orgaan, tevens Jubileum-uitgave, in zeer nauwe samenwerking van Redactie-commissie en Feestcommissie voor het 25-jarig bestaan is geschied, zij het laatstgenoemde Commissie vergund, een enkel woord ter inleiding te doen hooren.

Hier is het dan, ons eigen Sportorgaan, frisch en fleurig doet het als jongstgeborene zijn intrede in de H.A.V.-familie, en ondanks zijn prille jeugd lacht hij ons reeds toe, trotsch als hij is tot zulk een beroemde en geziene familie te behooren.

Hoewel nog niet bij den Burgerlijken Stand ingeschreven, mag hij toch reeds als wettig erkend heeten, daar het onzen Burgemeester als eersten Burger der Gemeente Haarlem heeft behaagd, het Voorwoord te schrijven.

Jongstgeborene, je bent gedoopt met den roemrijken naam „De H.A.V.-er“. Moge jij dien naam waardig toonen en bijdragen tot versteviging van den reeds zoo hechten H.A.V.-familieband.

Onze langverwachte Benjamin, wees WELKOM in ons midden!!!

Namens de Feestcommissie,

S. van Musscher Thzn., Voorzitter.

VOORWOORD VAN DE REDACTIE.

In Augustus 1941 verscheen het laatste nummer van de „Roodbroek“ en met dit nummer hield praktisch het contact op tusschen bestuur en leden der H.A.V. „Haarlem“. Weliswaar trachtte het bestuur door middel van een uitgave van een mededeelingenblad dit contact nog zoo goed mogelijk te behouden, doch de toenmalige nijpende papiersituatie maakte stopzetting van deze uitgave al spoedig noodzakelijk.

Alvorens wij dan nu overgaan dit eerste nummer van „de H.A.V.er“ met een enkel woord bij u in te wijden, willen wij allereerst de redactie van de „Roodbroek“ hartelijk dank zeggen voor de plaatsruimte, die ze altijd voor mededeelingen van onze vereeniging heeft willen afstaan. Wij zijn hiervoor zeer erkentelijk.

Niettemin deed de behoefte aan een eigen clubblad zich meer en meer voelen, zoodat reeds in de oorlogsjaren enkele leden van de huidige redactie-commissie hierover van gedachten wisselden om zoo spoedig mogelijk na den wereldbrand tot uitgave van een eigen orgaan te geraken.

En thans is het zoover. Een eigen clubblad. Eindelijk hebben we dan ons ideaal kunnen verwezenlijken. Vele moeilijkheden moesten overwonnen worden en zelfs leek het een oogenblik of wij toch op het laatste moment onze pogingen zouden moeten opgeven. Speciaal een feestnummer stelde ons voor practisch onoverkomelijke moeilijkheden.

„Haarlem“-ploeg, die op 27 Juli 1930 een nieuw Nederlands record vestigde op de 4 x 100 m. estafette in 42.6 sec.

De man, waar „Haarlem“ zo veel van leerde, Kreigsmann met bolhoed, geeft „Adje“ Paulen aanwijzingen, „Haarlem“-terrein 1927.

Wintertraining Kraantje Lek.
Wintertraining, toen nog in de omgeving van
Kraantje Lek.

Toen stelden we ons op advies van den voorzitter in verbinding met onzen donateur, den Heer Gottmer. En ziet, als ochtendnevels door de Meizon werden alle moeilijkheden weggevaagd. Zonder de buitengewoon doortastende hulp, die deze donateur ons geboden heeft, zou dit feestnummer nooit in dezen vorm hebben kunnen verschijnen. Hiervoor Heer Gottmer, ook vanaf deze plaats nogmaals dank, heel veel dank.

Een speciaal woord van dank aan onzen sportieven burgervader, die dadelijk bereid gevonden werd het openingsartikel voor dit nummer te schrijven. Dat de vereeniging ook in de toekomst op Uw medewerking zal mogen rekenen, speciaal ten aanzien van een behoorlijke oefen gelegenheid, zij onze hartewensch.

Ook onze andere medewerkers, die allen min of meer een vooraanstaande plaats innemen of ingenomen hebben in de sportwereld, zijn wij zeer erkentelijk voor de spontane wijze, waarop zij ons hun medewerking toezegden en voor den spoed, die zij betracht hebben ons hun artikelen toe te zenden. Dit laatste heeft onze werkzaamheden zeer vergemakkelijkt. Wanneer wij in de toekomst nogmaals een beroep op hen zouden doen, dat het wederom niet vergeefs moge zijn.

De redactie is er meer dan iemand anders volkomen van overtuigd, dat er aan deze eerste uitgave, waarbij wij al direct voor de zeer moeilijke opgave werden gesteld een feestnummer samen te stellen, fouten kleven. Voor critiek, mits zij slechts opbouwend is, houden wij ons dan ook ten zeerste aanbevolen.

Wij zullen ons uiterste best doen het peil van ons blad zoo hoog mogelijk op te voeren, waarbij wij natuurlijk aan onze eigen leden ruimschoots de gelegenheid zullen geven hun pennevruchten te publiceeren.

Ons eerste nummer gaat thans in zee. Moge het een groote plaats gaan innemen in de harten van onze H.A.V.'ers, het contact tusschen bestuur en leden en de leden onderling helpen bevorderen en zodoende bijdragen tot nieuwe successen en kampioenschappen van ons geliefd „Haarlem“.

HET PRILLE BEGIN . . . .

Volgaarne voldoe ik aan het verzoek om iets te schrijven uit den ouden tijd en komt mij in gedachte de wedstrijd destijds door de N.A.U. gehouden in de tuinen van het Brongebouw te Haarlem.

Daarvóór werd door mij een causerie over de atletiek gehouden in Café Brinkmann, welke nogal druk was bezocht, aan welk feit Uw voorzitter van der Mey wel schuldig zal zijn geweest.

De Heer van der Mey was direct enthousiast en beloofde mij zijn medewerking te willen verleen en om de atletiek in Haarlem te brengen.

Hij werd benoemd tot consul van de N.A.U. met een gunstig resultaat. Ik meen dat v. d. Mey lid was van de voetbalvereeniging „Haarlem“. De roodbroeken begonnen de atletiek te beoefenen en er werd later overgegaan tot de oprichting van een speciale atletiekvereeniging, de H.A.V. „Haarlem“, welke gebeurtenis nu 25 jaar geleden plaats vond.

De wedstrijden in het Brongebouw waren goed bezocht, er werd met animo gestreden, hoewel de inrichting natuurlijk niet was zoals deze moest wezen. Het was een prettige dag en de deelnemers waren tevreden.

Dit was naar mijn meening het nieuwe begin van de Haarlemsche Athletiek, ik zeg nieuwe begin omdat reeds vóór 1900 de atletiek in Haarlem werd beoefend, maar was verdwenen omdat de N.A. Bond zoo goed als niets tot stand bracht en de atletiek in geheel Nederland zoowat was uitgestorven.

Het doet mij dan ook groot genoeg dat de Heer van der Mey zijn werk met zooveel succes bekroond ziet. Aan hem is Haarlem veel verschuldigd. De stemming onder de leden is altijd goed geweest en was hun optreden altijd sympathiek en sportief.

Laat ik eindigen met mijn beste wenschen aan te bieden, zoowel aan Haarlem als aan den Heer van der Meij. En nu op weg naar het 50-jarig bestaan.

Rotterdam, 20 Sept. 1945.

W. C. HARTMAN,

Oprichter en Eere-Voorz. der K.N.A.U.

HAARLEM 25 JAAR!

Natuurlijk gaan mijn gedachten bij het schrijven hiervan terug naar den tijd toen Jaap, Jan Petri, Joop Themmen, tweemaal Lapère en Marius Bleij als senioren en wij jongeren als junioren gedirigeerd door Hil de voetbalvelden van Noord-Holland onveilig maakten, toen we trainden als leden van de voetbalclub, wier hulp aan de atletiek nooit genoeg gewaardeerd kan worden — op de manier van: nou vooruit dan ga ik nog maar een rondje, en toen onze douche bestond uit een emmer water, welke door Joop Themmen over ons heen gemikt werd vanaf wijlen de groote tribune.

En uit dat stelletje amateurs is onder leiding van Hil — en hier doe ik anderen niet te kort — de H.A.V. „Haarlem“ gegroeid, welke het bestond 10 maal achtereenvolgende kampioen van Nederland te worden.

Hil, allen, die het voorrecht hadden in de afgelopen 25 jaar deel uit te maken van „Haarlem“, hebben iets meegekregen, waaraan ze in de dagen hunner rijpere jeugd — en die duren soms heel erg lang —

Luit. Kol. Ir. A. Paulen, voorzitter der K.N.A.U. ten tijde van zijn actieve atletiekloopbaan.

met vreugde en dankbaarheid terugdenken. Dit moge jou en je naasten medewerkers een groote voldoening zijn.

Moge de opgroeiende jeugd zich wel bewust zijn, dat lid zijn der H.A.V. „Haarlem” beteekent, verplicht te zijn een traditie hoog te houden die eenig is in de annalen der Nederlandsche Sport.

A. PAULEN,

Voorzitter K.N.A.U.

Lid van Verdienste H.A.V. „Haarlem”.

DE ZILVEREN H.A.V.

Als Oud-Voorzitter der Koninklijke Nederlandsche Athletiek-Unie voldoe ik gaarne aan het verzoek van de Redactie van „de H.A.V.er” om een kort woord te schrijven in dit clubblad, naar aanleiding van het 25-jarig bestaan der Haarlemsche Athletiekvereniging „Haarlem”.

Onder de zeer vele aangename herinneringen, welke ik bewaar aan mijn Voorzitterschap der Koninklijke Nederlandsche Athletiek-Unie, neemt „Haarlem” een der eerste plaatsen in. Het was altijd een genoegen samen te mogen werken met deze, mij zoo sympathieke Vereeniging, waarin de sport uitsluitend werd beoefend om de sport en een gezond amateurisme werd hoog gehouden. Bovendien heerschte onder de leden steeds een sportieve kameraadschap, zoodat het bijwonen van een wedstrijd op het „Haarlem”-terrein een waar genoegen was.

Niet het minst denk ik hierbij terug aan den nooit te vergeten landenwedstrijd Nederland—België tijdens het Congres van de International Federation in 1926. Het „Haarlem”-terrein was te klein om de duizenden toeschouwers te bevatten en het „Haarlem”-bestuur zag zijne moeiten van een tot in de puntjes verzorgde organisatie beloond door een schitterende overwinning van de nationale ploeg, welke den naam der Nederlandsche athletiek tegenover de vertegenwoordigers der internationale athletiekwereld hoog hield. Een glorie-dag voor de K.N.A.U., maar in het bijzonder ook voor „Haarlem”.

Om niemand te vergeten, noem ik geen namen van de vele „Haarlem”-leden, die in mijn herinnering zijn vastgeworteld. Slechts één uitzondering meen ik te mogen maken, voor Voorzitter van der Meij. Ik kan mij „Haarlem” niet voorstellen zonder van der Meij, die in zoo vele functies, met een niet genoeg te waardeeren ijver en werkkraft en dikwijls met opoffering van persoonlijke belangen, een deel van zijn leven heeft gegeven om zijn Vereeniging te dienen en groot te maken.

Houdt Uwen Voorzitter in eere, leden van „Haarlem” en zorg, dat onder zijn bezielende en tactvolle leiding de Vereeniging haar eereplaats in de Nederlandsche athletiekwereld blijft behouden.

Bedenkt, dat in dezen tijd van wederopbouw van onze volkskracht voor de sportbeoefening een uiterst belangrijke taak is weggelegd. Met voldoening moogt gij terugzien op hetgeen in de eerste 25 jaren door

Rinus v. d. Berge wint de 100 m. tijdens de Holland-België wedstrijd op 8 Aug. 1926 op het „Haarlem“ terrein.

Uwe Vereeniging werd bereikt, maar vergeet niet, dat het tegenwoordige, ontstaan uit het verleden, niet het einddoel is, maar slechts de grondslag mag zijn voor de toekomst.

Mijn beste wenschen voor de toekomst van „Haarlem“ vergezellen U!

P. W. SCHARROO,

Oud-Voorzitter der K.N.A.U.

ATHLETIEK, EEN FUNDAMENTEEL SPORT.

De atletiek behoort zeer in het bijzonder tot die takken van sport, welke de grootst mogelijke moeite hebben gehad om de publieke belangstelling deelachtig te worden. Het zou ons te ver voeren, om de redenen en omstandigheden te noemen en toe te lichten, die daarin van groote beteekenis zijn geweest en ten deele nog zijn. Een beschouwing over de „psychologie van den toeschouwer“, die in dit verband noodig zou zijn, zou meer plaatsruimte vergen, dan ik voor deze bescheiden bijdrage mag verlangen. Toch is de belangstelling van buitenstaanders groeiende; men voelt blijkbaar, dat de atletiek een fundamentele sportbeoefening inhoudt, fundamenteel in dien zin, dat de meest elementaire menschelijke bewegingen — gaan, loopen, springen en werpen — het

uitgangspunt vormen. De talrijke variaties op deze oer-bewegingen vormen te zamen de atletiek.

Wanneer ik nu zeg, dat de belangstelling van buitenstaanders groeiende is, dan denk ik aan de wedstrijdbezoekers en wanneer ik dan hun reacties waarneem, dan moet ik eigenlijk erkennen, dat zij geen buitenstaanders zijn. Zij vertegenwoordigen oud-atletiekers en hen, die, langs welke wegen dan ook, meer begrip van en inzicht in het sportgebeuren, waarnaar zij zitten te kijken, verkregen hebben dan het geval is bij de meerderheid der bezoekers bij andere sportwedstrijden. Men moet eenig doorzettingsvermogen bezitten om de fijnere nuances in de atletiek te leeren onderscheiden en waardeeren. Wie dat eenmaal heeft bereikt, wordt een blijvende atletiek-belangstellende.

Door haar goede sportprestaties en voortreffelijke organisatie van oefeningen en wedstrijden heeft de H.A.V. „Haarlem“ dan ook niet alleen in onze stad, maar ook in ons land veel bijgedragen om hun, die zelf deze sport niet beoefenen, haar te leeren verstaan en waardeeren. Deze is lang niet de geringste overwinning, die de H.A.V. „Haarlem“ in haar annalen mag opteekenen. Dit zeer bijzondere succes kon natuurlijk niet behaald worden zonder belangrijke sport-technische verrichtingen van vele geestdriftige leden. Ik wensch de vereeniging van harte toe, dat in het nieuwe tijdvak, hetwelk zij thans ingaat, zoowel sportieve successen als een toenemende belangstelling van vele zijden haar deel mogen zijn.

H. L. WARNIER,

Chef van de Afdeeling Lichamelijke Opvoeding
van de Gemeentesecretarie te Haarlem.

KAREL LOTSY:

Gaarne wil aan Uw verzoek voldoen, om acte de présence te geven bij de verschijning van het eerste nummer van „de H.A.V.er“.

Laat mij dan allereerst de Haarlemsche Athletiek Vereeniging „Haarlem“ van harte gelukwenschen ter gelegenheid van haar vijftwintigsten verjaardag. Ik ben blij, dat ik op deze wijze uiting kan geven aan mijn oprechte sympathie en bewondering voor een Vereeniging, die de oude roemruchte sportstad Haarlem op zoo kranige wijze representeert, en ook zoo ontzaglijk veel heeft bijgedragen tot de ontwikkeling van dezen nuttigen en waardevollen tak van sport.

Een club, die daarnaast blijk geeft van gezonde sportopvattingen, een amateurclub in den besten zin van het woord, zoo heb ik altijd over „Haarlem“ gedacht. En daarbij vond ik dan altijd den geest van de H.A.V. gepersonifieerd in Hil van der Meij. Het doet mij juist dáárom zoo oprecht veel genoegen, dat hij door zijn energie en zijn wilskracht alles wat hem opgelegd werd, zoo moedig heeft doorstaan, zoodat hij weer in Uw midden kan zijn, ook nu bij het zilveren feest van zijn club. Zijn karaktereigenschappen zijn mij een waarborg, dat hij de lichamelijke onvolwaardigheid volkomen zal weten op te heffen en hij nog jaren door zijn groote toewijding en zijn trouw zal medewerken aan de verwezenlijking van de idealen, die gij U gesteld hebt.

En dit wordt dus de eerste editie van Uw eigen orgaan, waarmee ik U een gelukkigen en goeden start wensch. Gij zult beseffen, dat een clubblad redigeeren een verantwoordelijke taak is, die maar heel weinigen werkelijk goed afgaat. Het meerendeel der clubbladen wordt in chauvinistischen zin geleid en doet dan meer kwaad dan goed. Verheerlijking van eigen daden en eigen leden is bij de meeste clubuitgaven helaas de kern van den inhoud en vaak komt daar nog bij een miskenning van tegenstanders en een verguizing van de bedoelingen van anderen. Maar wordt een clubblad met tact geredigeerd, propageert het bovenal de ridderlijkheid in de sport, stelt het zich op het standpunt, dat alleen eerlijke en bescheiden sportlui goede en alom geziene leden zijn, en toont het aan, dat het niet om het winnen als zoodanig gaat, doch om de wijze, waarop men wint, dan kan een clubblad niet alleen een krachtige ruggesteun voor de Vereeniging zijn, doch dan is daarmee ook opbouwend werk te verrichten voor de Nederlandsche sport. Ik durf aan te nemen, dat „de H.A.V.er” in dezen geest weldra prachtig werk voor Uw club en voor de atletiek zal leveren.

Moge ik besluiten met U ook in de toekomst heel veel succes te wenschen. Blijft als tot dusverre Uw prachtige sport krachtig propageeren en helpt mee ferme sportfiguren te kweken, die als goede Vaderlanders thans in ons zwaar getroffen land kunnen meehelpen aan den opbouw. Wij moeten vooruit, wij moeten het verloren terrein snel herwinnen en zeer zeker is daarom noodig de opleiding onzer jeugd tot krachtige, gezonde kerels, met een soepel en lenig lichaam, doch ook met karakter. De atletiek is een sport, die onze jeugd heel veel goeds brengen kan, Uw sportideaal is waard er voor te blijven ijveren, met alle kracht, waarover gij kunt beschikken.

K. J. J. LOTSJY.

HAARLEM, HET GOEDE VOORBEELD.

Het talent tot succes is niets anders dan te doen wat ge goed kunt doen, en goed te doen wat ge kunt doen.

Vijfentwintig jaar „Haarlem” beteekent ook vijfentwintig jaar Nederlandsche atletiek. Dit is het kortste en tevens het beste compliment, dat men de jubilarisse kan maken.

Weinigen hebben „Haarlem” gedurende haar bestaan met meer belangstelling gevolgd dan ik; velen deden het van meer nabij en waren in de gelegenheid haar faits et gestes te boekstaven. Aan hen moge ik het overlaten de geschiedenis der jubileerende vereeniging te schrijven en voor het nageslacht te bewaren.

Wanneer ik zelf eenige woorden aan haar bestaan wijd, dan val ik onherroepelijk in herhalingen, doch ik kan dat niet helpen, want er is in atletiek, zooals in alles, slechts één waarheid, die vaak ontkend, nog meer verguisd en herhaaldelijk onontdekt wordt of blijft, doch steeds waard blijft geconstateerd te worden.

Wanneer men zich afvraagt, hoe het kwam, dat Haarlem zoo vaak

den P. H.-beker resp. het clubkampioenschap van Nederland won, dan is men geneigd te antwoorden: „omdat zij de beste atleten had.“ Doch afgezien daarvan, dat dit antwoord niet altijd juist behoeft te zijn en mogelijk ook niet steeds was, omdat hierbij ook teamspirit, vechtlust en het juiste gebruik van de atleten op de juiste plaats een rol speelt, omzeilt dit antwoord de moeilijkheid, omdat de vraag zich dan opdringt, hoe Haarlem aan die goede atleten kwam. Niet omdat het de keuze uit zooveelen had, want hoeveel groter waren en zijn niet Amsterdam, Rotterdam en Den Haag!

Het geheim, dat geen geheim was, schulde in een goede en systematische training. Ik moet hier teruggrijpen naar den tijd van den grooten trainer Hjertberg en zijn arbeid in Nederland, waarvan het belang onmiddellijk en afdoende in Haarlem begrepen werd, terwijl men er elders aarzelend, helaas zelfs soms minachtend, tegenover stond. Hjertberg's devies: „What is worth to be done, is worth to be done well“, maakte „Haarlem“ tot het hare en later vond Kreigsman er niet minder dankbare leerlingen dan zijn voorganger. Dit is de kern van de zaak.

Zegenrijk voor anderen was het werk van „Haarlem“ in dien geest, dat haar succes een prikkel vormde voor de concurrerende vereenigingen. A.A.C. was de eerste, die de overwinningenreeks van „Haarlem“ onderbrak en een periode opende van verhoogden strijd, waarin ook andere vereenigingen een grooter rol gingen spelen.

Dit oogenblik moest natuurlijk komen, elke vereeniging kent haar ups en downs, doch de verrassing van Hilversum ligt nog versch in het geheugen en beweest, dat men „Haarlem“ niet te vroeg mag afschrijven.

Ik heb hierboven herhaaldelijk den naam „Haarlem“ genoemd, terwijl ik met evenveel en soms met meer recht den naam Van der Meij had kunnen bezigen, want het moge waar zijn, dat vijfentwintig jaar „Haarlem“, ook vijf en twintig jaar Nederlandsche atletiek beteekent, even juist is, dat vijf en twintig jaar „Haarlem“, vijfentwintig jaar Van der Meij vertegenwoordigt. Hij was vanaf den beginne tot op heden de ziel en de drijfkracht der vereeniging.

Van der Meij leerde zijn vereeniging en zijn jongens overwinnen, hij leerde hen ook, wat haast even belangrijk is, . . . verliezen. Een onbeleefd „Haarlem“-mer is een contradictio in terminis en een protesteerend „Haarlem“-athleet een witte raaf. Feitelijk heb ik er maar één gekend, die lastig was en die begreep het gelukkig zelf!

Om op Van der Meij terug te komen, wanneer het waar is, dat iemand loon naar werken krijgt, dan vraagt men zich af, hoe het komt, dat hij voor zijn jongens nog steeds niet over een sintelbaan beschikt.

Er is op het oogenblik voor den zooveelsten maal weer sprake van, dat „Haarlem“ er binnen afzienbaren tijd een rijk zal zijn. Dit moge „Haarlem"s en Van der Meij's jubileumgeschenk worden! A vous, gemeenteraad van Haarlem.

En komt het inderdaad zoo ver, dan zijn we edelmoedig genoeg, om te constateeren, dat het loon naar werken alleen maar een tikje aan den laten kant wordt uitbetaald.

G. A. BURGER, Voorzitter N.T.C.

LOSSE OPMERKINGEN OVER HET WEDSTRIJDSEIZOEN 1945.

Aan de hand van onderstaande gegevens zou men van het achter ons liggende seizoen slechts kunnen spreken als van een volkomen mislukt jaar, ware het niet dat, als gevolg van de U allen bekende bijzondere omstandigheden, een normaal verloop van het wedstrijdseizoen onmogelijk bleek. Hierdoor is het niet zoo moeilijk veel door de vingers te zien, ... maar niet alles. Zeker, de ploeg kon eerst einde Mei op een door de Gemeente Bloemendaal te onzer beschikking gesteld sportterrein aan den Zeeweg, waar de inderdaad schitterende omgeving vele andere nadeelen moest goedmaken, haar training aanvangen.

Het had aanvankelijk zelfs den schijn, ondanks den slechten toestand waarin de grasmat verkeerde, dat de zomertraining een succes zou worden. De opkomst der leden viel erg mede, men zag er weder tal van oude bekende gezichten, w.o. eenige uit Duitschland teruggekeerde en eertijds daar te werk gestelde leden, van wie Jan Brijs blijkbaar nog het best in de gelegenheid was geweest zijn training eenigermate te onderhouden, al was er dan ook bij hem door het ontbreken van leiding veel van de techniek verloren gegaan. Maar hij was tenminste van stonde af aan in staat het tempo der overige middenafstanders te volgen. Bij de Wernik's, Soomer, Dekker, Schreuder en Walgien was zoo ontzettend veel verloren gegaan, dat zij het loopende seizoen als volkomen verloren konden beschouwen, om na een voldoende rustperiode de training met de zaal- en Kolktraining opnieuw op te bouwen. Dat we ze echter na 14 dagen — met uitzondering dan van Dekker, die evacuatiemoeilijkheden had — niet meer hebben teruggezien valt buitengewoon te betreuren. Ook van andere zijde bleef de belangstelling voor de training niet bestendig en vooral onder de jongere generatie sloeg men nog al eens een avond of Zondagmorgen over.

De oorzaken lagen grootendeels voor de hand: de trainingsgelegenheid bleef ten eenenmale onvoldoende en was geen schaduw van wat de verwende ploeg op het onvolprezen „Haarlem“-veld sinds jaren had genoten; dan de moeilijke verbinding vanuit Haarlem en Beverwijk ... n.b. zonder trein, fiets of behoorlijke banden en om dat „stukje“ te loopen moet je natuurlijk een paar behoorlijke zolen onder je schoenen

De voorzitter houdt weer eens een daverende speech tijdens de wintertraining.

hebben. Er waren echter ook nog andere moeilijkheden zooals N.B.S.-verplichtingen, dagelijks terugkeerende buurt- en straatfeesten, die natuurlijk een grootere aantrekkingskracht op de jeugd uitoefenden dan sportbeoefening in de prachtige natuur tusschen duin en de overgebleven dennen. Neen jongens, we hebben veel door de vingers kunnen zien, . . . maar om den drommel niet alles. Ik ben er van overtuigd, dat de enorme aaneengesmede ploeg van vorige jaren de zaak toch een tikje anders had bekeken. Is jullie mentaliteit dan zoo achteruit gegaan? De vraag stellen is haar tegelijk beantwoorden, maar hoe dan ook, reeds na eenige weken was de opkomst geslonken tot een kleine kern van leden met aan het hoofd Hagtingius, Brijs, Willems, Scholten, Hessels, van Ee, Booy en Lamoree, gevolgd door van Gog, Heyn en Hermans. Het was ook voornamelijk deze kern, die op de serie schaarsche wedstrijden, welke in Amsterdam, Zaandam, Haarlem en Kennemerland zijn gehouden, van zich deed spreken. De deelneming ging wat het vervoer betreft, vaak met groote bezwaren gepaard, maar ze hebben het hem toch maar geflikt. Bravo mannen! Aan jullie de groote eer dat toch, ondanks alles, de vereeniging „Haarlem” zoo nu en dan nog eens haar kunnen heeft gedemonstreerd.

Gingen met het vertrek van Verkes en Stolwijk in den zomer naar Engeland een paar actieve leden voor ons verloren (vooral het gemis van Verkes drukt zwaar op de ploeg), erger werd het nog toen op een gegeven oogenblik niet minder dan 5 leden afscheid van de „Haarlem”-familie kwamen nemen wegens hun vertrek naar Indië, via Tilburg. Het waren Hessels, van Ee, Jan Soomer, Schultz en . . . . . Vooral het vertrek van de beide eerstgenomden beteekende een groot verlies voor de ploeg, niet in het minst door hun groote clubliefde en goede sportopvattingen. Ontzettend jammer was het daarom voor Co Hessels, dat hij met Tilburg in zicht met een der auto's verongelukte. De auto slipte met volle vaart in een bocht en de sympathieke Haarlemmer moest met een bekkenbreuk en een paar gebroken ribben in het St. Elisabeth's gasthuis te Tilburg worden opgenomen. Gelukkig is zijn toestand naar omstandigheden redelijk wel. Aan de noodige belangstelling van de zijde der leden heeft het niet ontbroken, is het wel, Co? Ook van Berkel staat, sedert zijn terugkeer uit D., op de ziekenlijst. Hij wordt verpleegd in een sanatorium te Hornerheide bij Roermond en zelfs van daaruit geeft hij blijk van intense belangstelling in het wel en wee der vereeniging. Beide leden wenschen wij een voorspoedig en algeheel herstel toe.

Maar het leven gaat door. De leden Bosloper en Schaap „pleegden” voor kort een huwelijk, dat niet onopgemerkt voorbijging. Met bloemen en de hartelijke gelukwenschen hebben wij van onze belangstelling blijk gegeven.

Met ons Lid van Verdienste Ir. A. Paulen aan het hoofd, hebben verschillende leden krachtig medegewerkt aan de bevrijding van ons land. Daarvoor dank en hulde!

Anderzijds is de vereeniging thans geheel gezuiverd van die elementen, die door hunne politieke gedragingen daarvoor in de termen vielen. In een in Juli belegde buitengewone ledenvergadering werd daartoe unaniem besloten. Uiterst moeilijk zal het zijn — speciaal voor

de oudere leden — om het vele dat sommigen hunner in den loop der jaren voor de vereeniging hebben gedaan uit het geheugen te bannen.

Met groote erkentelijkheid maken wij verder melding van het feit, dat ons lid Ally van Lier het medisch onderzoek van de atleten op zich heeft genomen, als opvolger van Dr. C. D. Verrijp, die sedert 1934 als clubarts de medische verzorging van de wedstrijdploeg op zich had genomen en wien wij heel veel dank verschuldigd zijn.

Al moge dan door allerlei omstandigheden het ledental groote verliezen hebben geleden, met Uw aller medewerking is het mogelijk om binnen afzienbaren tijd weder een goede wedstrijd ploeg op te bouwen. Laten we hopen dat ons zilveren jubileum U allen zal stimuleeren tot een tijdperk van hard werken en veel strijdlust, waarbij de saamboorigheid en vriendschap zullen worden opgevoerd tot een hoogte, zooals de geschiedenis onzer H.A.V. nog nimmer heeft gekend.

Na deze afdwaling komen we terug tot de — hoewel povere — resultaten van den afgelopen zomer.

Ten opzichte van de loopers is naar onze meening Dick Hagtingius met zijn 9 min. 22.3 sec. over de 3000 m. de succesvolste atleet geweest. Na hem noemen we in één adem Co Hessels met een tijd van 4 min. 18.8 sec. over de 1500 m. de 55.8 sec. van Willems op de 400 m. Wim van Gog bleef met resultaten als 2 min. 43.1 sec. over de 1000 en 4 min. 22.5 sec. over de 1500 m. beneden zijn kunnen. Jan Brijs kwam er aan het einde van het seizoen steeds beter in, ofschoon zijn tijd van 2 min. 5.9 sec. over de 800 m. nog voor veel verbetering vatbaar is. In den 16-jarigen Scholten bezit „Haarlem” een sprinter met aanleg. Hij bracht het tot tijden van 9.7 sec. op de 80 m. en van 11.9 sec. op de 100 m. Wat de veldnummers betreft was ook voor Lamoree het seizoen te kort. Daarom mag hij met 3.70 m. polshoog, 6.23 m. ver, 42.45 m. speer, 11.50 m. kogel en 1.52 m. hoog alleszins tevreden zijn. Henk Klufft demonstreerde, ondanks het gemis aan een behoorlijke training en wedstrijden, zijn goeden vorm, dus zijn uitstekende lichamelijke conditie, met resultaten op resp. discus en kogel van 37.91 en 12.50 m. De c.a. 40-jarige veteraan v. d. Klinkenberg, even onverwoestbaar als zijn broer Piet, was onnieuw een treffend voorbeeld voor de jongere generatie. We noteerden voor hem een eerste plaats hoogspringen met een sprong van 1.70 m. en een 3 m. polshoogsprong.

Ongeoefendheid en het gebrek aan een uitgemeten baan komen, aan de hand van de resultaten, bij diverse leden duidelijk aan het licht. Maar dat is gelukkig tijdelijk, een nauwgezette wintertraining zal voor 1946 ongetwijfeld de noodige verbetering brengen.

Om bij onze eigen vereeniging te blijven, nu we Sinterklaas straks weder op ouderwetsche wijze kunnen vieren, zouden we de jongens in overweging geven: „begin je verlanglijstje met: fietsbanden, een trainingspak, gym schoenen en spikes”. Ja, ja, er is wat nodig voor de zaak weder een beetje normaal „draait”. Niettemin wordt vanaf dit oogenblik op jullie aller medewerking, zooveel als mogelijk is, gerekend!

Haarlem, 21 September 1945.

H. A. v. d. MEIJ.

BESTE PRESTATIES 1945.

80 m.:	100 m.:	400 m.:
E. Scholten 9.7	B. Heijn 11.5	H. Willems 55.8
J. Booij 10.2	E. Scholten 11.9	C. Dekker 57.2
	J. Wagenaar 12.1	C. Lamoree 57.2
	C. Lamoree 12.4	G. v. Ee 57.9
	H. Snel 12.4	
200 m.:	C. v. Arum 12.8	800 m.:
	J. Booij 12.8	J. Brijs ..... 2 : 05.9
B. Heyn 24.6	H. Kroes 12.8	H. Willems .... 2 : 07.0

1000 m.:	1500 m.:	3000 m.:
W. v. Gog .... 2 : 43.1	C. Hessels .... 4 : 18.8	D. Hagtingius .. 9 : 22.3
H. Willems .. 2 : 43.6	W. v. Gog .... 4 : 22.5	C. Hessels .... 9 : 39.0
D. Jordens .... 3 : 00.2	J. Brijs ..... 4 : 25.3	W. v. Deursen 9 : 51.8
W. Lenselink .. 3 : 01.2	J. Hermans .... 4 : 32.2	D. Jordens .... 10 : 04.0
A. v.d. Klashorst 3 : 11.6	D. Hagtingius.. 4 : 45.3	W. v. Gog .... 10 : 04.3
J. Joustra .... 3 : 12.4		J. Hermans .... 10 : 07.2

Hoogspringen:

	m.
C. v.d. Klinkenberg	1.70
C. v. Arum	1.60
H. Kroes	1.60
P. Haringhuizen ..	1.57
C. Lamoree	1.52

Vérspringen:

	m.
C. Lamoree	6.23
E. Scholten	5.23
P. Haringhuizen ..	5.21

Polshoog:

	m.
C. Lamoree	3.70
C. v.d. Klinkenberg	3.00

Speerwerpen:

	m.
Th. Wernik	42.83
C. Lamoree	42.45

Discuswerpen:

	m.
H. M. Kluft	37.91

Kogelstooten:

	m.
H. M. Kluft	12.50
C. Lamoree	11.50
P. Haringhuizen..	9.23

4 × 100 m.:

H. Willems — C. Dekker — E. Scholten — B. Heyn ..... 48.4 sec.

Zweedsche Est. (400 — 300 — 200 — 100):

J. Brijs — H. Willems — E. Scholten — J. Booij ..... 2 : 13.1 sec.

Olympische Est. (800 — 400 — 200 — 200):

W. v. Gog — J. Brijs — H. Willems — B. Heyn ..... 3 : 52.6 sec.

H. Willems — J. Brijs — E. Scholten — B. Heyn ..... 3 : 53.3 sec.

J. Hermans — C. Hessels — C. Dekker — E. Scholten .. 4 : 02.0 sec.

VIJFENTWINTIG JAAR ATHLETIEK.

8 October 1945 bestaat onze H.A.V. „Haarlem“ 25 jaar. Er bereikte mij een verzoek van de redactie van „de H.A.V.er“ bij het verschijnen van het eerste nummer van dit clubblad ter gelegenheid van het herdenken van het 25-jarig bestaan, een artikeltje te schrijven, waarin speciaal de beginjaren van de vereeniging tot uitdrukking komen.

Een vereerend verzoek, waaraan ik mij in geen geval wil onttrekken. En nu ik hier in een rustig oogenblik voor mijn schrijfbureau zit, dringt zich een dergelijke stroom van herinneringen naar voren, dat ik wel verplicht zal zijn mij beperkingen op te leggen om niet een al te groote plaatsruimte in het clubblad in beslag te nemen.

Oudere H.A.V.ers weten dat de atletiekvereeniging uit en door de voetbalclub is ontstaan. Een besluit waartoe destijds niet zonder strijd werd overgegaan.

Eind 1917 was door een viertal „Haarlem“-leden met name H. A. v. d. Meij, J. J. Petri, J. P. Strijbos en ondergeteekende met medewerking van het voetbalbestuur een atletiekafdeeling opgericht. Aanvankelijk was het succes groot en aan verschillende prettige wedstrijden in de omgeving werd deelgenomen.

Langzamerhand bleek echter dat het aantal leden, dat de atletiek beoefende als nuttige aanvulling voor de voetbalsport steeds kleiner werd, terwijl de kern, die speciaal het wedstrijdwezen voorstond, groter werd.

In 1920 gingen er dan ook in het voetbalbestuur stemmen op om de atleten onder de voetballers in een afzonderlijke vereeniging onder te brengen, zooals dat ook bij de „Haarlem“-cricketers het geval is.

Zoo ontstond op 8 October 1920 in een der bovenzalen van restaurant Brinkmann op de Groote Markt de H.A.V. „Haarlem“, geheel bestaande uit leden van de voetbalclub.

Nu de H.A.V. „Haarlem“ echter een specifieke atletiekvereeniging geworden was, verminderde de animo van de voetballers steeds meer, daarentegen werd de kern van echte atleten steeds groter.

Na enkele rustige beginjaren begon de vereeniging mee te tellen. Reeds vier jaar na de oprichting werd de P.H.-beker veroverd en tien jaren achtereen zou „Haarlem“ onbetwist de sterkste blijken te zijn in den kamp om het vereenigingskampioenschap van Nederland. Zelf heb ik de eerste 10 jaar het voorrecht gehad voorzitter van de atletiekvereeniging te zijn en nog altijd bewaar ik de meest prettige herinneringen aan dezen tijd.

Ontelbaar waren de lauweren door onze leden in binnen- en buitenland behaald. Vele vereenigingsprijzen sieren de medaillekast en ik twijfel er niet aan of deze zullen op den Zondag 7 October a.s. te houden feestavond nog eens te voorschijn worden gehaald. Bij het aanschouwen daarvan zullen wij opnieuw vele glorierijke momenten uit de beginjaren van onze club beleven.

Wij ouderen zullen met een tikje weemoed terugdenken aan den tijd,

toen wij zelf het voorrecht hadden het „Haarlem“-embleem hoog te mogen houden, aan de vele gezellige reizen in ploegverband, waarbij de ernstige wil om iets te presteeren nummer één was, maar waarbij de gezelligheid en de ontspanning niet werd vergeten.

Bij mijn collectie atletiekfoto's zijn er enkele van de ploeg in Nijmegen voor en na het behalen van den P.H.-beker. Wanneer je de glundere gezichten op deze foto's bekijkt, dan begrijp je weer volkomen hoe door de prestaties van de leden in de allereerste plaats, maar niet minder door de prettige verstandhouding en samenwerking van leiding en leden de groote successen zijn bereikt.

Dan begrijp je volkomen dat er iets is gegroeid en dat zelfs na jaren vele leden, die ver van Haarlem overal in de wereld zijn verspreid, steeds in nauw contact met hunne vereeniging zijn gebleven. De verschrikkelijkste aller oorlogen heeft hierin een hiaat doen ontstaan, maar nu de vrede eindelijk is gekomen, zullen wij ongetwijfeld spoedig en dan hopelijk goed nieuws van hen vernemen.

Bij het bereiken van het zilveren jubileum mogen wij met groote dankbaarheid erkennen, dat de atletiekvereeniging haar roeping en haar taak op waardige wijze heeft vervuld. Daaraan heeft de een op mindere, een ander op meerdere wijze toe bijgedragen. Eén naam dringt ons dan naar de lippen. Wie H.A.V. „Haarlem“ zegt, zegt tevens Hil van der Meij. Zooals Jan van den Berg de vader is van de roodbroeken, zoo is Hil de vader van de atleten.

Wij allen weten welk een moeilijken tijd Hil achter den rug heeft. Hij heeft dezen strijd, weliswaar geschraagd door den moreelen en materielen steun van velen, alleen moeten strijden. Hoe groot moet voor hem het moment zijn, dat hij dit jubileum te midden van ons allen kan meevieren.

Hij heeft de vereeniging zien groeien tot een sterke atletiekclub in het land, hij heeft het verval meegemaakt en hij heeft het meest werkzame aandeel gehad in het herstel.

Ik kan geen betere wensch uiten dan den hoop uit te spreken dat Hil nog jaren de leiding van de atletiekvereeniging in handen zal houden en dat met zijn voorbeeld voor oogen het tegenwoordige en toekomstige atletengeslacht de kracht zal weten te ontwikkelen om de H.A.V. „Haarlem“ haar oude glorie weer in vollen luister te doen herrijzen.

VAN BALEN BLANKEN,
Oud-Voorzitter en Eere-lid van de
H.A.V. „Haarlem“

OVERPEINZINGEN VAN EEN OUD-H.A.V.-ER.

Het nut van de sport voor ons lichaam en in het algemeen voor het menschelijke organisme wordt thans vrijwel overal en in alle kringen erkend. De atletiek, de moeder en tevens ook de vader van alle andere sporten, de sport die zich bemoeit met de edele kunst van het loopen, springen en werpen neemt daarbij wel een zeer voorname plaats in en is van een groote beteekenis. Niet het minst ook voor de karaktervorming, welke zij krachtig stimuleert. Alle vormen van lichte atletiek kweeken moed en durf, zelfvertrouwen en wilskracht, uithoudingsvermogen, geestelijke taatheid en doorzettingsvermogen. En dat zijn allemaal zaken welke wij zoo opperbest in den strijd om het bestaan kunnen gebruiken en in feite niet kunnen ontberen.

Van die sportbeoefening in onze jeugd ondervinden wij op later leeftijd nog voortdurend de profijten. En wel aan den lijve, en ik zegen nog steeds de dagen, waarin ik mij met hart en ziel aan de sport kon geven, in het bijzonder aan de atletiek, die nog steeds mijn groote liefde heeft. In de atletiek dienen wij de sport te zien, die ons dwingt tot de meest natuurlijke bewegingen, bewegingen welke vooral in de vrije natuur en in de heerlijke, frissche buitenlucht wel het grootste effect sorteeren en waarbij geen enkel spiertje van ons gansche corpus vergeten wordt en waarbij bovendien het coördineeren en het concentreeren van al onze vermogens zoo'n groote rol speelt. Wij kunnen atletiek beoefenen op elk stukje open en vrije natuur, in de duinen en op het strand en zonder daarbij gebruik te maken van kostbare of ingewikkelde werktuigen of sportgereedschappen. Een atletische gestalte is bij de jeugd altijd een wenschdroom geweest; wij dienen er ook naar te streven een atleet te zijn naar den geest.

Het is onjuist te beweren, dat de uren, welke men in zijn jeugd aan de sport besteedde, van geen nut meer zijn, als wij veertig of zestig jaar zijn. Integendeel, die tijd is niet weggegooid, doch goed besteed. Wij zien er dagelijks de voorbeelden van en ik ben tot het besef en de overtuiging gekomen, dat die sportbeoefening mij nog dagelijks van veel nut is, al heb ik dan ook sinds lang de spikes aan de wilgen gehangen en velen met mij teren nog steeds en op rijperen leeftijd op de rente van het kapitaal, dat zij in de jaren van daadwerkelijke sportbeoefening wisten te vergaren. Luidjes, die in hun jeugd de atletiek beoefenden blijven lang jong, jong van lichaam, doch ook van geest. Zij zien er anders uit, doen anders, zijn sportiever en beter bestand tegen de tegenslagen en teleurstellingen, welke het leven nu eenmaal zoo vaak brengt. De ware atleet toont een levenshouding, die hem een goed verliezer kan doen zijn. En dat is in vele opzichten veel meer waard, dan een slecht overwinnaar te zijn. Hij streeft door zijn sport naar een geestelijke spankracht, een vaak merkwaardige soepelheid, waardoor hij de geestelijke en lichamelijke vermoeienissen beter en gemakkelijker kan verdragen en overwinnen, dan hij, die nimmer iets aan deze sport heeft kunnen doen. Door de atletiek leert men zuinig om te springen met zijn lichaam en zijn capaciteiten, want juiste athle-

tiekbeoefening dwingt tot een sober leven, in alle opzichten. Wij leeren daardoor vroegtijdig economisch te handelen en te werken en overtolige krachtontplooiing en krachts-inspanning te vermijden, want juiste atletiekbeoefening eischt vóór alles efficiëntie.

Wij leeren ons zelf kennen en zullen niet trachten hooger te springen dan onze polsstok toelaat, en deze zelfkennis is ook van een enorme en niet te onderschatten waarde voor het gansche leven.

De atletiek leert ons de schoone kunst van het vallen, niet alleen letterlijk, doch ook figuurlijk. En ook de kunst van snel opstaan en zich herstellen. Wij leeren er door snel te starten, snel te beslissen en van een bepaalde situatie snel gebruik te maken. En als wij eens een off-day hebben, laten wij ons niet uit het veld slaan, want wij spelen het spel om het spel zelve. Er is nauwelijks een oefening te bedenken, waarbij meer van ons concentratievermogen geëischt wordt dan een hoogtesprong of een goede worp met den discus. En dat concentratievermogen, jong geleerd, komt ons later nog dagelijks van pas.

Op rijperen leeftijd plukken wij daar nog vaak de vruchten van. De oefening en training in de jeugd jaren geeft ons dikwijls een voor-sprong op hen, die atletiekbeoefening moesten ontberen. En dan spreek ik nog niet eens over het genot en de vreugden, welke de atletiek ons zelf kan verschaffen en het prettige en veilige besef, je meester te weten over het stoffelijke lichaam.

Het merkwaardige is ook, dat atletiekbeoefening in de jeugd ons later in staat stelt andere vormen van sport spoediger onder de knie te krijgen. Toen ik voor het eerst op de ski's kwam te staan, — en ik begon toen de vijftig al dicht te naderen —, sloeg ik misschien menigen raren kuienflicker, maar ik voelde mij toch niet heelemaal als een kat in een vreemd pakhuis. En zoo was het ook bij het besturen van de hondenslede, voortgetrokken door tien of twaalf half wilde rakkers van Huskey's, een bezigheid, welke handigheid, snel reageeren en durf vereischt.

Er is in Engeland, waar men een hooge en m.i. zoo'n juiste opvatting betreffende de sport heeft, een gezegde dat luidt: De oorlog wordt gewonnen op de speelvelden van Eton. Hierin schuilt een groote waarheid, welke echter niet alleen bewezen werd in de worsteling, welke de Britten thans tot een goed einde gebracht hebben. Het is te hopen, dat er ook in ons land in dat opzicht eens een frissche wind zal gaan waaien en dat men zal gaan inzien, dat aan de sport de plaats zal moeten worden ingeruimd, welke zij toekomt en dat zij dus zal worden ingeschakeld in de volksopvoedende en karaktervormende factoren, welke even onontbeerlijk zijn als het systematisch vergaren van feitelijke en parate kennis, waarop in ons land zoo gaarne de klemtoon werd gelegd.

Dat ik thans nog in staat ben, terwijl ik mij allang tot de veteranen-klasse mag rekenen, mijn lichaam te gebruiken en te beheerschen en te dwingen, dank ik aan de sport en wel speciaal aan de atletiek, beoefend in de jaren, toen de jongenskiel nog om de schouders gleed. De wilskracht blijft regeeren en is in staat de bevelen te doen uitvoeren, welke zij van hooger hand het lichaam geeft. Bij mijn werk en op mijn vele

reizen kwam ik vaak voor allerlei moeilijkheden te staan. Moeilijkheden, die ik uit den weg wist te gaan of wist op te lossen, dank zij de zoo lang mogelijk volgehouden beoefening van de atletiek.

Dat ik op IJsland mede durfde te gaan met de birdhunters en mij daarbij allerlei capriolen kon veroorloven aan het klimtouw, waarbij wij soms meer dan honderd meter moesten afdalen langs griezellig steile klifkusten en vogelbergen, bungelend en zwevend tusschen hemel en aarde, was mij mogelijk, dank zij mijn geliefde sport. Dat ik de vermoeienissen gedurende lange ritten te paard, dwars door de „graun” velden en woestijnen van IJslands wildernissen zonder al te groote bezwaren en met succes kon doorstaan, dank ik aan de hardheid en het uithoudingsvermogen, verworven in de eerste jeugd. De training in de jaren, dat ik mij op het groene veld kon oefenen in loopen, springen en werpen en wij ons bezig hielden met een gezonde cross-country door de duinen van ons onvergetelijk Kennemerland, werkt ook thans nog steeds na. Wanneer bij het filmen of fotografeeren van een buizerdnest, het beklimmen van een hoogen woudreus noodzakelijk maakt, zie ik daar niet tegen op. En wanneer ik op zoo'n tocht vergezeld wordt door een vriendje en dan in de lamp krijg dat het springen over een hek of een sloot, het klimmen en de evoluties in een boom of een paar uur modderen en ploeteren door een onbegaanbaar moeras hem niet zoo handig afgaat of hem groote inspanning kost of zelfs onmogelijk is, dan begrijp ik onmiddellijk waar de kneep zit. „Jij hebt zeker vroeger niet veel aan atletiek kunnen doen?” informeer ik. En dat klopt dan prompt. „Neen”, krijg ik dan te hooren, „thuis vonden zij sport overbodig... en ook te gevaarlijk, snap je?”

Ik meen echter, dat het levensgevaarlijk kan zijn, nimmer iets aan de sport te hebben kunnen doen.

Tijdens onze reis door Spitsbergen kwam ik op een langen kano-tocht in groote moeilijkheden. Terwijl ik een steilen vogelberg trachtte te beklimmen, greep een hooge vloedgolf mijn kano, welke ik bij mijn landing hoog op het rotsenstrand had getrokken en deze spoelde weg. Hierdoor ging ik onmiddellijk in een zeer hachelijke positie verkeeren, want alles wat ik bezat, al mijn kleeren, sneeuwbrillen, bergschoenen en voedsel lagen in mijn kano. Bovendien was ik geland op een kust die aan beide zijden geflankeerd werd door twee enorme en niet te passeeren gletschers. Ik zat gevangen tusschen twee vuren van onoverwinnelijk ijs en ik was toen verplicht vele dagen en nachten over deze ontoegankelijke gletschers te zwerven. Deze zijn kris en kras doorsneden door diepe spalten en spleten, welke mij telkens den weg versperden. Torenhooge opstapelingen van op en over elkaar geperste ijsmassa's verhoogden de moeilijkheden en deze toros waren het die mijn eerste poging, terug te keeren naar de bewoonde wereld, verijdelden. Na een inspannenden tocht moest ik tenslotte weer terugkeeren en na 36 uren stond ik weer op het punt, waar ik den vorigen dag zoo hoopvol en vol goeden moed was gestart. Ik voelde mij echter nog niet verslagen en ik begreep dat ik nu zou moeten toonen, taai te zijn, taai tot in het uiterste. Een tweede poging over den anderen gletscher lukte. Hierbij

kwam de kunst van verspringen zonder aanloop, welke ik zoo ijverig met onzen „Haarlem“-athleet Jan Petri had beoefend, bijzonder goed van pas. Vijf dagen en vier nachten, zonder eenige onderbreking, hield ik mij onledig met sjouwen, klauteren, klimmen en springen. Zonder één oogenblik rust of slaap en zonder eenig voedsel en in natte kleeren. Het werd een cross om het leven. En toen ik aan het einde van den vijfden dag door de finish ging en gered werd door de pelsjagers, welke uitgezonden waren, om den „onderduikeling“ op te sporen, was ik nog niet „groggy“. En twee dagen na mijn gelukkige redding, nam ik mijn plaats als back weer in bij het „Kingsbay-Boy's“ elftal en speelde mede, in een wedstrijd, op den 80sten breedtegraad, den noordelijksten welke ooit ter wereld gespeeld werd. En dien wij nog met 2—0 wonnen ook. En toen na afloop de dokter mij vroeg: „Jij hebt vroeger zeker veel aan atletiek gedaan?“ kon ik met blijdschap en niet geheel zonder trots getuigen: „Ja, ik ben vroeger lid geweest van de H.A.V., de club van Hil, snap je“.

JAN P. STRIJBOS.

HOE BESTOND HET!

„Hoe was het mogelijk, dat „Haarlem“ zoowel in 1941 als in 1943 het clubkampioenschap wist te veroveren, hoewel de ploeg „qua materiaal toch zwakker was dan haar meeste tegenstanders?“

Deze vraag legt de redactie van ons nieuwe cluborgaan mij voor en nu verwacht ze vanzelf een antwoord, dat niet alleen maar gelijkt op wat „ouwe koeien uit den sloot halen“, doch dat tevens of vooral tot leering dient van de jongens en mannen, die straks onze P.H.-bekerploeg zullen vormen.

Voor mezelf vind ik het een prettige opdracht.

Niet om die schrijverij, doch om de heerlijke herinneringen, welke aan een periode van ons clubbestaan vastzitten, die tot de meest emotioneelste van verleden, heden en toekomst behoort.

Als ik mijn herinneringen rondom den Beker 1941 delf, dan komen daarbij honderden indrukken omhoog, beelden van den wedstrijd in Rotterdam zelve, beelden die veel ouder zijn dan dat jaar 1941.

Een zee van indrukken dus, die als een waterval vol zit van sprankelende, zondorgloeide diamanten, kil-blanke parels, kleur, licht, blijheid en kou, miezerige stemming en grauwe narigheid.

Alleen de atleten, die van vóór 1940 trouw ons clubleven hebben meegeleefd, zullen m'n beeldspraak verstaan.

De jongste garde moet het harde proza en de fijne poëzie, die ook in een goed sportmilieu te genieten valt, nog leeren.

Als ik aan den zonovergoten bikkelharde Nenijtobaan 1941 denk, dan flitsen allerlei momentopnamen door mijn brein.

Steeff van Musscher steekt ergens op straat een hartstochtelijke

„Karel Lotsy-speech“ af... Ouwkerk zit ergens in een donker hol zonder massagebank en geeft den „zenuwlijders“ onder ons als maar voelbare kneepjes en onzichtbare spuitjes... ergens in de schaduw liggen een paar „geladen“ H.A.V.'ers zich te concentreren... een wonderlijke maatregel der wedstrijdleiding is oorzaak, dat een van de snelste sprinters van 't land géén en veel zwakkere loopers wèl punten voor hun club halen... ik brul een ouwe-knaap op de baan toe om z'n jongeren partner, wiens losse veter dien middag bosschen grijs haar veroorzaakte, te steunen: hêlp hem!...

Met m'n herinneringen zou ik de heele krant kunnen vullen en dan zouden de aanwezigen van dien dag nóg zeggen: maar weet je nog wat die deed, wat hij zei, wat toen gebeurde?...

We hadden eindelijk weer den beker.

Er werd „limonade“ uit gedronken.

Er werd vroolijk gedaan.

Doch „feesten“ verstaan wij niet zoo goed als vele anderen.

We hadden den P.H.-beker, de spanning was gebroken.

„Haarlem“, dat eenige jaren te voren als „groote“ club in ons land was afgeschreven, was weer herrezen, was weer no. 1...

Die beker van 1941 werd in 1938, 1939 en in 1940 gewonnen.

Althans naar sportpaedagogische opvattingen.

Alles wat het lichaam, den geest, alles wat de spankracht, de veerkracht, het wilsleven en het doorzettingsvermogen betreft is een kwestie van tijd, in werking en n a w e r k i n g, geduld.

Rond 1939 mocht ik van onze jongens zeggen: er komt een harmonie, een sfeer van v r i e n d s c h a p, van zin tot samenwerking, een wil tot eerlijk met elkander bouwen en sjuwen, die de grondslag is van die mentaliteit, welke met geringe middelen tot grootsche dingen in staat stelt.

We hadden geen groep corypheeën tot onze beschikking, we hadden geen verzameling prominenten, we hadden alleen maar een paar geroutineerde „oud-gasten“ en een denderend stel nieuwelingen.

Doch allen waren ze fysiek getraind en gehard door de steeds w i s s e l e n d e training.

De kostelijke „Kolktraining“ had van hen zoo'n soortement Overveenkinnen gemaakt.

Want regen noch storm, ijs noch kniehooge sneeuw hadden ons ook maar één maal tot absentie kunnen dwingen.

Het was daar in die roemruchte dagen soms bar koud, ruw, onherbergzaam.

Doch we wilden atleten zijn, dat beteekent: we wilden op alle punten „sterke“ mannen zijn.

Hoe feller de storm door de dennenbosschen gierde, hoe gladder de duinpaden, hoe zwaarder de taken, hoe glunderder de gezichten, hoe uitbundiger de stemming, hoe grooter de slagvaardigheid van onze „hofnarren“.

Wat is er dien winter van 1939 bijvoorbeeld, gewerkt, samen ge-

bouwd, een vriendschapsgeest gekweekt en met volle, volle teugen genoten. Genoten van dat kostelijk stuk natuurleven, genoten van de telkens weer gevarieerde oefeningsopdrachten, genoten van den humor, het met-elkander-één-zijn.

De zaalarbeid, de „indoor” in het Kennemer lyceum was al naar evenredigheid. Daar werd de grondslag gelegd voor de onmisbare lichaamsvaardigheden, de gymnastische rapheid en kracht, de lenigheid, behendigheid, reactie, snelheid, den moed, het zelfvertrouwen, de souplesse en veerkracht.

Wat werd daar heerlijk gepeuterd. Wat werd in die beperkte ruimte een meeslepend enthousiasme gekweekt. Wat laaide bij onze wedstrijdspelen aan het eind der training het vuur van den wil om te winnen dáár hoog op.

De ramen rinkelden vaak, zóó loeiden de ploeggenooten bij het aanmoedigen van hun partij.

Wat werd daar in die zaal een vechtlust gekweekt...

Daarnaast was vanzelf ook onze voorjaars-stadiontraining.

Enorm nuttig, onmisbaar door ons gemis aan een eigen sintelbaan. We misten daar onze eigen sfeer van Haarlemsche vertrouwdheid, frissche natuur en intimiteit.

Doch er werd daar alweer gewerkt met het heilige vuur, dat slechts ontstaat als van den eersten tot den laatsten man het gevoel uitstraalt: wij hooren bij elkaar, wij houden van elkaar en we gaan voor elkaar en onze club door het vuur.

Het was een onvergetelijk gezicht als je onzen troep daar op die ochtend-stille roode Stadionbaan als één machtig blok athletische ieugd zag „warm-loopen.”

Het was een kostelijke ervaring om een levendig, werkzaam deel van den troep uit te maken.

Wie dit aan den lijve heeft beleefd weet pas, wat de vele vreugden, die de atletiekbeoefening kan schenken, voor den mensch betekenen.

Kolk, Kennemer lyceum, Stadion, plaatsen waar de P.H.-beker in feite gewonnen worden, oorden waar de atletiek voorbereid, waar de wedstrijdgeest z'n fundament vindt, waar de sport, die ons lief is, z'n hoogtepunten voor ons gevoelsleven beleefd weet.

Op wijlen ons onvergetelijke Haarlemveld daar werd steeds de laatste hand gelegd aan de wedstrijdconditie.

Na dien enorm-fijnen winter van 1939 kwam de uitbarsting van 10 Mei 1940.

In m'n diepe verslagenheid ging ik direct na de capitulatie naar ons veld. Het hek was dicht, ik bleef alleen met mijn storm-zwarte gedachten....

Een paar dagen later waren we al weer met een troepje en spoedig weer vrijwel compleet.

Voorwaarts was het parool!

Volhouden, fit blijven, hopen op de toekomst, één-blijven, niet versagen en het kruit drooghouden.

We gingen voorwaarts en werden op ons eigen veld bij ons 20-jarig jubileum no. 2 bij dien P.H.-kamp.

„Men” stond verstomd.

Dat jaar ging alles crescendo. We gingen weer onzen winterarbeid in, bouwden voort op de gelegde grondslagen, versterkten de vriendschapsbanden in de duinen, gooiden al onze zorgen van ons af in de zaal, trokken vereend van zin, trouw aan elkaar, trouw ook aan de zaak van ons geliefde land en ons steeds meer verdrukte volk er weer op uit om onze lijven en geesten nóg sterker, nóg zekerder, nóg volkomener te maken.

De leiding had toen al zeer groote zorgen door het gewroet van de enkelen onder ons, die onze club wilden gebruiken als springplank voor hun volksmisleidende politiek,

Het denderend stel atleten, dat steeds met mij de duinen introk was echter als graniet zoo hard in zijn afkeer voor hen, die ons aan den vijand wilden verkoopen.

Onze vreugden werden daardoor wel eens beknot; onze onverzettelijke wil tot vechten, volhouden, koppig weerstand bieden groeide.

Fierheid, fermitieit, positivisme en bereidheid om zich te meten werd daar in onze hartstochtelijke debatten tijdens onze begin- en eindloopen gekweekt.

Weer kwam het Stadion, weer kwam „ons ouwe, trouwe Haarleveld” ons laden met de krachten en het vertrouwen, die beide noodig zijn om te kunnen slagen.

We slaagden.

De P.H.-beker werd voor den elfden keer naar de Spaarnestad gevoerd!

De „Haarlem”-traditie was door jaren-lang offeren en bouwen hersteld.

1942 was voor ons een moeilijk jaar. De oorlogstoestand, de zenuwenoorlog in ons land en ook in onze club „vrat” energie.

In Rijswijk brachtten we het niet verder dan een 4e plaats.

’t Was daar met recht „poffertjes”. Ad Paulen hield aan deze smadelijke „Haarlem”-nederlaag nog een pijnlijke herinnering over.

Wat waren we stil in den trein bij het huiswaarts keeren...

Doch we gingen opnieuw aan den slag.

Het zou vervelend worden om ons recept tot succes in het atletiekleven nogmaals op te lepelen. We wisten opnieuw den „Haarlem”-geest leven in te blazen.

We schiepen ons opnieuw een sfeer zoo ik die in de atletiek-wereld voor heel ons land ten voorbeeld heb trachten uit te dragen.

En we hadden resultaat van onze harmonische samenwerking.

Toen we in Hilversum te midden van onze op de zege rekenende A.A.C.-vrienden, langzaam doch zeker tot één saamgebundelde hoop vecht-kracht inkrompen, toen voelde je een spanning groeien als vóór een cycloon. Wat waren we dáár één, H.A.V.-kerels!

Wat was dáár een gezamenlijk gedragen élan, een samen-beleefde wil om te winnen!

We wonnen!

Het was als een donderslag bij een blauwen hemel.

We wonnen overtuigend.

En bij een strijd zóó fel, zóó enerveerend, zóó aan alle kanten voor 100 % uitgevochten, dat deze 12e P.H.-beker een der sensationeelste en een der felst-omstredende te achten is in de K.N.A.U.-historie.

P.H.-beker no. 11 en no. 12.

„Haarlem's glorie.

Bevochten in jaren van nood en rampen.

Gewonnen met den strijdgeest, die in ons Volk meer bekende en onbekende helden heeft gekweekt dan ooit in onze landshistorie.

De elfde en twaalfde P.H.-beker zijn „Haarlem's roemrijkste trophéeën. Zoo zie, zoo voel ik dit in het licht van ons tijdperk.

Hoe dit bestond bij de gegeven kwaliteiten der ploegen? Och, beste vrager, lees dit artikel nog eens over en onderstreep dan de dingen die handelen over geest, geest, geestdrift, sfeer, vriendschap, goede trouw, vertrouwen in en op elkander, eerlijkheid, zin om met elkaaren vóórelkaarte werken, te zwoegen, door het vuur te gaan.

En voeg daar dan bij den bewusten wil om te trachten zooveel mogelijk te leeren van hen, die iets te geven hebben; de liefde voor club en sport om het geleerde weer aan anderen over te dragen.

Dát en dan nog een dosis persoonlijke wisselwerkingen die niet in 't kort op een schaalte te presentereen zijn, zijn de sportieve, de psychologische, de vormende oorzaken, dat een paar „materieel-zwakke" ploegen tot super-prestaties konden komen.

Laat iedere H.A.V.er, die liefde voor zijn club heeft en aspiraties naar een nieuwen P.H.-beker, dit alles in z'n stille momenten diep in z'n verstand en z'n gemoed doordringen, dan ben ik er zeker van, dat de roemruchte Haarlem-geest tot in lengte van dagen blijft groeien en bloeien.

Haarlem, 19-9-'45.

JAN HUT,

Technisch leider der H.A.V. „Haarlem".

JAN J. VAN DEN BERG,

Directeur van het Olympisch Stadion te Amsterdam zegt:

Naar mijne meening is de H.A.V. „Haarlem" een der meest voor-
aanstaande atletiekverenigingen in den lande, eene vereeniging, welke
jarenlang aan de spits heeft gestaan en, dank zij eene voortreffelijke
organisatie, in de atletiekwereld nog steeds een voorname plaats
bekleedt.

Als ik van deze gelegenheid gebruik mag maken, de H.A.V.
„Haarlem" van harte geluk te wenschen met haar 25-jarig bestaan, dan

gelder deze wenschen in niet geringe mate ook Hil van der Meij, de ziel der H.A.V. „Haarlem“, den man die voor de vereeniging zoo ontzaggelijk veel werk heeft verricht en aan wien de vereeniging zoo onnoemelijk veel te danken heeft.

Ik wensch de H.A.V. „Haarlem“ nog tal van succesvolle jaren toe onder de bezielende leiding van haar kranigen Voorzitter.

De H.A.V. „Haarlem“ en Hil van der Meij, dat zij leven!

JAN J. VAN DEN BERG.

Als een bekende lange-afstand-looper je vriendelijk komt vragen om een stukje te schrijven voor de Jubileumkrant der H.A.V. „Haarlem“, sta je even verwonderd te kijken, omdat je altijd zoo'n buitenstaander bent geweest van de atletiekclub. Al overwegende wat je antwoorden zult, bedenk je, dat je alleen de begintijden hebt meegemaakt, toen naast de voetballerij ook wel eenige oefening in hardloopen en springen gewenscht werd geacht; toen het allemaal nog zoo in het klein ging en zoo echt: zelf de banen uitzetten, sam-sam de springbakken klaar maken, eigen jury benoemen, die de prijzen kocht en deze met gloedvolle woorden uitreikte. In een flits poseeren de ouwe keien, die heelemaal zonder overlegde training binnen de krijtlijnen kwamen om hun prestaties onopgesmukt en uit louter animo ten toon te spreiden: Dré van den Berg, Jur Haak, Jan Petri, letterlijk aangevuurd door „majoor“ Blumink als starter...

Maar wat zal je nu daarover schrijven? Net echter als je bedanken wil voor de eer, komt er een innerlijke drang, die je doet zeggen: „Ja, ik zal het probeeren, want er is iets, dat me toch naar de 25-jarige toetrekt.“

Op het moment zelf wist ik niet wat of wie dat was, maar nauwelijks ordende ik mijn gedachten beter of ik zag de aantrekkingskracht voor me: Hil van der Meij, den vader onzer atletiekers; outsider wat de sport zelf betreft, doch insider bij uitnemendheid wat de leiding, administratie en de regeling van de vereeniging aangaat. Altijd bereid, bedaard en correct, opgewekt en opbouwend.

Ik zeg: outsider van de sport, dat is niet juist; het lot heeft hem een zwaar gewicht opgelegd, dat hij thans met moed draagt en dat hij zelfs optilt tot boven den langsten kerel van z'n club, ten voorbeeld aan allen. 't Is achteraf gelukkig, dat hij nooit z'n krachten heeft gewijd aan de uitoefening van de atletiek zelf, doch van den kant af de prestaties op het veld heeft gestimuleerd. Hij kan dit nu blijven doen en als de teekenen niet bedriegen op een wijze, dat maar enkelen zullen beseffen met welk een enorme wilskracht dat gepaard gaat. Hij is een groot athleet!

In mijn belangstelling voor de Haarlemsche sportmakers nam Hil van meet af aan een bijzondere plaats in; alle respect is er in de laatste jaren bij gekomen. In deze Jubileumkrant — Hil's krant — heb ik het waarom mogen aangeven. Dat was de drang, die mij tot dit kleine stuk aanspoorde.

JAN HAAK.

FLITSEN UIT ONS TRAININGSKAMP.

Het is een mooie avond in September. Een van de laatste zomersche avonden, die September ons nog geeft. Van zulke avonden moet je profiteren en ik maak een wandeling in de nog altijd prachtige contereien van onze Spaarnestad, al heeft de oorlog niet nagelaten ook hier zijn stempel te drukken. Eigenaardig, maar zóó kan ik niet loopen, of ik kom aan „de Kolk” terecht. Het is, alsof je door een magneet er naar toe wordt getrokken. Zoo ook nu. Even naar boven, naar het kopje en genieten van het majestueuze uitzicht, dat je daar altijd weer geboden wordt. Aan den eenen kant ons mooie oude Haarlem, de stad, die zoo lang maar ook zoo smal is, aan de andere kant dat onverganke-lijke natuurafereel: Hollands duinen met heel in de verte de oneindige blauwe zee, fraai belicht door de laatste stralen van de ondergaande zon. Je kunt er haast niet van scheiden van deze vergezichten, waarmede we het buitenland groote concurrentie kunnen aandoen. Het is alles zoo schitterend, zoo sprookjesachtig mooi en toch is het slechts een brokje natuur uit ons eigen liefelijke Kennemerland. Te lang haast geniet ik van die sprookjeswereld. Zal ik nog in het Zwarte Woud afdalen, het trainingskamp van de „Haarlem”-athleten, het oord, waar de grondslagen gelegd zijn voor de twaalf P. H. bekern en nog zoo vele andere successen? Ik kan het niet nalaten. Je „neemt” een hekje, dat de duinen voor gewone menschen afsluit, maar sportmenschen zijn geen gewone menschen, schreef iemand me laatst. Dus dat hek staat er niet voor ons. Een gelukkig gevoel doorstroomt je, dat iemand op jouw leeftijd, die niet aan sport gedaan heeft, dus een normaal mensch, het „nemen” van dat hek vast niet had nagedaan. Of is zoo’n man eigenlijk abnormaal? Helaas, zoo ver zijn we nog niet. Dan de duinhelling af naar de Zanderijvaart en met je schoenen een kilo zwaarder aan zand, ga je het Woud in. Veel is er veranderd, sinds ik er trainde. Veel boomen vielen als slachtoffer van den houtrush. Mooier is het er niet geworden, hoewel de vergezichten, die er thans zijn, soms verrassende aspecten opleveren.

En dan loop je daar te mijmeren over „Haarlem”, jőu club, die zoo’n groote plaats in je hart inneemt en die er, naar je van den voorzitter hoorde, thans zoo slecht aan toe is. Je hebt zooveel genoten van jouw „Haarlem”, die vereeniging heeft je doorzetten geleerd, hoe is het je niet te pas gekomen in je later leven! Je trainde altijd met je club-makkers. Iederen Zondag weer. Of het nu mooi weer was, of dat het regende, of sneeuwde of hagelde of als je bijna bevroor als je op je fiets er heen ging. Altijd was ons devies: Training gaat door. Dat is niet meer, zegt de voorzitter. Dat is voorbij. De jongens zetten niet meer door tegenwoordig. En dan zie je plotseling een 6- of 7-tal knapen in trainingspak een duinhelling als het ware afrollen. Dat moeten ze meer gedaan hebben. Zeker een stel B.S.’ers in een of andere veld-oefening denk je. Maar als ze dan dichterbij komen zie je het „Haarlem” embleem op de trainingsblouse en als ze voorbij zijn na een vriendelijk „goeden avond”, zie je achter op hun rug H.A.V. „Haarlem” staan.

WINTERTRAINING IN EEN WINTERSCHE OMGEVING.

Links boven: Aan het strand tusschen de ijsschotsen. Midden boven: De „Haarlem“-ploeg in wintertraining tijdens de oorlogsjaren. Rechts boven: Op den Zeeweg. Links onder: Ondanks slechte wegen gaat de wintertraining gewoon door. Midden onder: H.A.V.'ers in de sneeuw. Rechts onder: Voor de kleedtent.

„Haarlem“-athleten, clubgenooten dus van me, in training voor een veldloop zeker. Want volgens de officiële clubberichten is de training op wekdagen fini. Ze zullen hun uitgangspunt wel bij „Oome“ Smit hebben. Zal ook dien kant eens heen gaan, kijken of ik ze te pakken kan krijgen. Ik tref het. Een van de jongens heeft pech aan zijn gymschoenen en moet achterblijven. En dan hoor ik, dat ze niet meer voor een specialen wedstrijd trainen. Maar ze trainen altijd. Ze traiden ook tijdens den hongerwinter door, totdat ze door de razzia's gedwongen werden af te stoppen. Maar direct na de bevrijding trokken ze weer de duinen in. Totdat eind Mei de training officieel weer werd hervat. En nu gaan ze ook verder, zoolang de klok nog niet verzet is. „Onder alle omstandigheden willen we onze training volhouden. Training gaat door“, zoo luidt ons devies, zei mijn clubgenoot.

De zon was inmiddels geheel ondergegaan, maar met zon in mijn hart ging ik naar huis. Want met zulke kerels is mijn „Haarlem“ nog niet verloren. Deze jongens hebben net als wij vroeger doorgezet, maar onder nog oneindig veel moeilijker omstandigheden.

Om deze kern de ploeg verder uit te bouwen, met jongens die ook in hun devies hebben: „Training gaat door“, het zal een moeilijke, doch dankbare taak voor het bestuur zijn. De basis voor nieuwe successen is nog steeds aanwezig. Na zoo'n avond praat zelfs de voorzitter me dat niet meer uit mijn hoofd.

Haarlem, medio Sept. 1945.

CARLO.

DE VIJFDE.

Verscheidene jaren heb ik het genoeg gehad, de training te mogen leiden der H.A.V.'ers, zoowel binnen als buiten. Hieraan moest een einde komen, toen ik indertijd Haarlem ging verlaten, om mij elders te vestigen. Ik ging evenwel door met het geven van leiding aan andere atletiekverenigingen. Ook daar ondervond ik, naast teleurstellingen, veel vriendschap en veel toewijding bij de training.

Wel miste ik 's winters de Brouwerskolk heel erg, hoewel de Kralingerhout b.v. er ook mag wezen. Zoo iets als onze Stadiontraining heb ik nog nergens meegemaakt. Het „Haarlem“-terrein waardeer je pas goed, als je er geen gebruik meer van kunt maken. De schitterende eigenschappen van dit terrein zijn genoegzaam bekend. Naast een goede grasmat, geeft het den athleet gelegenheid om geconcentreerd te oefenen. Wij hebben ook vaak gastvrijheid genoten op de Amsterdamsche sintelbaan. We waren er dankbaar voor, maar misten er de rust van het „Haarlem“-terrein. Tenslotte is daar nog de zaal van het Kennemer Lyceum. Een indoor-training daar, gevolgd door een warme douche. Een prachtafavond.

Zoo heb ik ze dan nog weer eens naar voren gehaald, deze vier steunpilaren der H.A.V. in het algemeen en van de H.A.V.-training in het bijzonder. Ik wist, toen ik elders leiding ging geven, dat ik deze

machtige hulpmiddelen zou moeten missen, maar ik deed nog een andere ervaring op. Nergens nog kreeg ik naast mij een man, die mij de juiste hulp verleende bij mijn pogingen de vereeniging op een hooger plan te brengen. Mijn taak was soms zeer zwaar; graag wilde men helpen en men deed het ook, maar heel vaak verkeerd. Men begreep het niet, men voelde het niet aan. Ik miste een man als Van der Meij.

Ik sprak hierboven van vier steunpilaren. Zie hier den vijfden. Wel het laatst genoemd, maar ongetwijfeld de belangrijkste. De steun en hulp, die je als trainer van hem krijgt, is zeer groot, maar valt niet op. Ook hier is het: je mist ze pas, als je ze niet meer krijgt.

Om zijn partij in dit duet weer volledig te kunnen spelen, is het noodig, dat onze voorzitter weer geregeld de training ter plaatse kan volgen. Nog is het niet zoo ver, maar de mogelijkheid is weer aanwezig.

Er ontbreekt momenteel nog één van onze vijf steunpilaren, het „Haarlem“-terrein. De H.A.V. kan ze beide niet missen. Laat ik daarom besluiten met de hoop uit te spreken, dat onze voorzitter weer spoedig het volledige contact met zijn leden op het herrezen „Haarlem“-terrein kan opnemen. Ik zie Jan Hut al glunderen.

GERARD RINKEL,
Oud-trainer en Lid van Verdienste van de
H.A.V. „Haarlem“.

BIJ HET JUBILEUM VAN DE „H.A.V.“

Gaarne voldoe ik aan het verzoek van den Secretaris van de jubilerende H.A.V. om iets te zeggen over het roemruchte „Haarlem“.

De vereeniging bestaat dan 25 jaar, voorwaar een langen tijd voor een specifieke atletiekvereeniging. Veel clubs kunnen dit niet zeggen en geen atletiekvereeniging heeft een dergelijken staat van dienst.

Het is niet aan mij om een resumé te geven van de verschillende belangrijke gebeurtenissen, die zich in die 25 jaar hebben afgespeeld. Wie zou dit beter kunnen dan Van der Meij, de man die „Haarlem“ ten doop heeft gehouden, opgevoed en er een flinken sterken kerel van heeft gemaakt (van Dalen vergeve het mij); de man, die in die jaren als secretaris en als voorzitter de stuwende kracht was en nog is; hard voor zichzelf, hard voor z'n atleten als het de trainingsidee betreft.

Wel heb ik vele goede herinneringen overgehouden uit den tijd tusschen 1929 en 1939, herinneringen, die tot nadenken stemmen en mij overtuigd hebben, dat de H.A.V. een krachtige aansporing gegeven heeft aan de Nederlandsche atleten om systematisch te trainen indien zij belangrijke prestaties wilden bereiken. Zij kon dat doen, want in die jaren had de P.H.-beker een vaste plaats in de prijzenkast en geen vereeniging was bij machte om het bolwerk „Haarlem“ te doorboren. Dat moest een oorzaak hebben en die oorzaak lag in den hechten band van atleten onderling en den ontembaren wil om te oefenen.

Uit het voorgaande zou men misschien denken, dat in „Haarlem“

alleen getraind werd, dat de leefwijze Spartaansch was en. . . nou ja, laat ik maar zeggen, dat het een droge boel was. Niets is minder waar. Juist na de groote inspanning van een goed gefundeerde training, was er ruimschoots tijd voor pret maken.

De anderen zullen zich het wel herinneren: na afloop van de training op het onvolprezen „Haarlem“-veld, in het clubhuis op de massage-tafel. Wat werd daar gelachen en gestoeid. Het leek soms wel een barbierswinkel. Men vroeg of het mes goed was en bij een olie-friction vloeide dit vocht rijkelijk en werd niet steeds aangewend om de beenen vet te maken. Bokswedstrijden werden georganiseerd met ongereguleerde stooten; waterballetten met buitengewone attracties vormden soms het hoogtepunt en na afloop naar „Lion d'Or“, waar het een en ander nog eens besproken werd onder het genot van een geweldige Simon Arzt (f 1.80 per doos) die alleen uit den koker van Hil kwam als hij in zijn sas was.

Met een zucht vraag ik mij wel eens af: „Zouden zulke tijden nog eens terugkomen?“ Voor ons ouderen niet meer, omdat we onzen tijd van de daadwerkelijke atletiek achter den rug hebben, maar de jongeren kunnen bij de H.A.V. hetzelfde beleven, omdat de leiding nog steeds in dezelfde bekwame handen is als vroeger. De eerste 25 jaar zijn niet zonder tegenspoed en zorgen afgelegd, de volgende 25 mogen weer een tijd van voorspoed en glorie geven aan het roemruchte, vertrouwde „Haarlem“, onder voorzitterschap van Hil v. d. Meij en haar technischen leider Jan Hut.

P. KORVER,

Lid van de N.T.C. en oud-trainer der
H.A.V. „Haarlem“.

IN MEMORIAM.

Bij onze groote vreugde over het 25-jarig bestaan onzer vereniging klinkt een schrille dissonant.

Twee van onze trouwe leden, Over en Veurman, hebben hun jong en krachtig leven geofferd voor het Vaderland. Zij zijn gevallen op het veld van eer. Ook v. d. Kolk ontviel ons tijdens zijn gedwongen tewerkstelling in Duitschland.

Droefheid is er over ons, doch daarnaast zijn wij trotsch op jullie, die gehard en gestaald in de sport, bruisend van levenskracht, het hoogste offer hebben weten te brengen.

Het leven gaat voort, ook in onze sport, doch jullie namen zullen steeds als een lichtend voorbeeld bij ons allen blijven voortleven.

Vrienden, RUST IN VREDE!

HIL VAN DER MEIJ.

Wie vijf en twintig jaren heeft gestreden
Voor iets wat tot een algemeen belang
Is uitgegroeid, verdient een zilv'ren zang
Voor wat hij deed voor 't heden in 't verleden.

Wie zich een kwart-eeuw aan een club mocht wijden
Zooals de Prases van de H.A.V.
Dit deed, verdient een driewerf luid: Hoezee!
Zijn naam komt goud-gegrift in 't boek der tijden.

Want wie de atletiek heeft helpen bouwen,
Die droeg een bouwsteen voor de toekomst aan
Van onze jeugd, ons komend Volksbestaan.

Wiens blik in 't komend 'tij vermag te schouwen,
Zal 't levenswerk van Praeses Hil bezien
Met allen eerbied, dien we pioniers steeds biën.

19-9-'45.

JAN HUT.

ATHLETIEK EN SCHAATSENRIJDEN.

Met het verzoek van de redactie van „de H.A.V.'er” aan mij, om een artikel te schrijven over: „Welke waarde de atletieksport voor het schaatsenrijden voor mij heeft gehad”, gaan mijn gedachten onwillekeurig in de eerste plaats terug naar den tijd, dat ik de wedstrijd-atletiek beoefende.

Die tijd, helaas al weer twintig jaar geleden, is van veel beteekenis voor mijn schaatsenrijdersloopbaan geweest. Toen heb ik, als middelafstandlooper, geleerd wat vechtlust en doorzettingsvermogen in de sport beteekenen. Twee factoren, die naast de techniek, bij het hardrijden op de schaats dan ook zoo sterk op den voorgrond treden. Want het mag als bekend verondersteld worden, dat het wedstrijdrijden niet alleen veel van de spieren, maar ook vooral veel van het moreel van den rijder vergt.

Dit geldt vooral voor de 1500 en 5000 m.

Het eigenaardige bij de schaatsenrijders is, dat elke rijder gespecialiseerd moet zijn op verscheidene afstanden, iets wat we bij de hedendaagsche atletiek eigenlijk niet meer tegenkomen. Bij groote wedstrijden rijdt men alle afstanden, de 500 m., 1500 m., 5000 m. en bij de nationale en internationale kampioenschappen ook nog de 10.000 m.

Dit vergt zéér veel van het uithoudingsvermogen van den rijder en ook al weer van zijn moreel.

Een ander voordeel van de ervaringen opgedaan bij de atletiek heb ik altijd gevoeld vlak vóór den hardrijdwedstrijd. Die typische zenuw-

achtige sfeer: het concentreeren is bij de atletiek en het schaatsenrijden precies hetzelfde.

Bij de training voor het schaatsenrijden doet zich de uitzonderlinge omstandigheid in ons land voor, dat men de sport, waarop men zich wil voorbereiden, niet als zoodanig kan beoefenen. Zoodra de thermometer onder nul komt, ligt onze brievenbus al vol met spoedmededeelingen over uitgeschreven wedstrijden, terwijl men nog geen ijs gezien heeft, zoodat de mogelijkheid om rustig op schaatsen te oefenen ontbreekt. De gelukkige uitgezonderd, die zich de weelde kan permitteeren om in het buitenland te oefenen. Dus zijn wij gedwongen met een conditie-training te volstaan, om zoodra er ijs is, wedstrijd te rijden.

En hier biedt de beoefening van de atletiek en speciaal het hardloopen, starten en sprinten ons veel voordeel. In dit verband wil ik er op wijzen, dat de atletiek dan niet beoefend wordt om topprestaties te bereiken, maar zuiver als hulpmiddel om in goede conditie te komen. In de eerste plaats moet op uithoudingsvermogen getraind worden. We loopen met het horloge erbij en wel ± 50 seconden, 3 minuten, 9 minuten en 18 minuten. Dit zijn zoo ongeveer de tijden welke men op de schaats moet rijden voor respectievelijk de 500 m., de 1500 m., de 5000 m. en de 10.000 m. Het nut hiervan is, dat men zijn krachten voor de diverse afstanden leert verdeelen. Ook het oefenen in snel starten is van veel belang, daar de start van de 500 m. en de 1500 m. op de schaats veel gelijkenis vertoont met het starten op den korten afstand bij atletiek. De eerste 15 m. wordt snel „gelopen” bij het hardrijden.

Ten slotte: van veel belang acht ik ook nog het regelmatig trainen in verspringen en dan niet alléén afzetten met het „beste” been, maar ook het andere been te oefenen. Dit met het oog om een sterken afzet bij het rijden te verkrijgen.

Veel zou ik nog kunnen vertellen over de verdere trainingsmethoden voor de hardrijders, b.v. het tegenwoordig toegepaste z.g. „droogrijden”, maar dan zou ik afdwalen van de atletiek.

Mijn oordeel over de waarde van de atletiek voor het schaatsenrijden in het algemeen, zou ik het best kunnen formuleeren door den hardrijder te adviseeren: 's zomers ook de werkelijke wedstrijdathletiek en dan speciaal de middellafstanden te bedrijven. Het verhoogt zijn uithoudingsvermogen, kweekt den zoo noodzakelijken vechtlust, het doorzetttingsvermogen en geeft hem de wedstrijdroutine, die zijn prestaties op de gladde ijsers zeer veel ten goede zal komen.

J. L. HENNEMAN.

WAAROM EEN MEDISCHE SPORTKEURING?

Wanneer het publiek een atletiekwedstrijd meemaakt en daar onder groote spanning een strijd, soms zeer lang durend, zich ziet afspelen, dan zal een enkele daaronder zich wellicht afvragen, wanneer hij de hijgende atleten na afloop ziet: kan nu ieder van deze atleten deze groote inspanning verdragen?

Wanneer een jonge kerel het in zijn hoofd krijgt aan atletiek te gaan doen, zal zijn eerste gedachte zijn: kan ik lichamelijk tegen de intensieve training, kan ik van mijn body vragen de groote eischen die een wedstrijd stelt? Hij zal in 't begin bemerken wat vermoeidheid is. Hij zal zich wel eens na een wedstrijd of training minder prettig voelen, al mag dit niet. Heeft hij nu te veel van zijn gezondheid gevergd?

Wanneer een atleet een druk seizoen heeft, zal ook bij hem wel eens de zorg opduiken: zal ik dat kunnen volbengen, verg ik te veel, ben ik in goede conditie?

Een andere categorie zal meer onbekommerd tegenover kwetsingen van z'n organen staan die hij voorloopig niet merkt. Slechts letsels aan z'n ledematen zullen hem zorg baren.

Wanneer . . . , nu komen de heeren Van der Meij en Hut aan de beurt. Ook zij zullen willen weten of een atleet te jong is voor een wedstrijd, of hij gezond is, hoe het met de ouderen dit jaar gesteld is wat hun corpus betreft, hoe, medisch gesproken, hun conditie is, of hun levenswijze goed is.

De moraal is dus: Er moet contrôle zijn van de gezondheid der atleten: dus, medische sportkeuring.

En het bewijs is geleverd. Men hoort wel eens van schade, zelfs van een plotselinge dood van sportbeoefenaars door het beoefenen van die sport. Maar dat is bij de atleten nog nooit voorgekomen. En in de jaren dat ik zelf de atletiek intensief beoefende, heb ik dat ook nooit meegemaakt. We waren allemaal wel eens „lijk“, maar een blijvende schade zag ik nooit. Waarom? Omdat zij allen gekeurd waren.

Een atleet die niet gekeurd is, beteekent een gevaar. Het gevaar van een niet voorziene, blijvende schade van z'n gezondheid en het gevaar van het in discrediet brengen van de sport in 't algemeen en de atletiek in het bijzonder.

Daarnaast komt nog dat een goed atleet een zeer bepaalde levensstijl heeft, van ontzeggen van veel wat prettig, maar nadeelig voor hem is, waarbij veel zelfbeheersching noodig is en een voortdurende zorg voor het „mechaniek“ dat zijn body is. Als onderdeel van die zorg heeft hij behoefte aan de medicus die hem met zijn raad moet bijstaan.

EEN VOORJAARS-ZONDAGMORGEN IN HET STADION.

Het Stadion! Jan van den Berg's sportpaleis!

Iedere keer als we loopen langs de enorme betonnen pilaren, onder de uitwelvende tribunes, komen we weer onder den indruk van deze machtige schepping van Jan Wils.

We denken dan weer even aan den tijd — 14 jaar geleden is het nu al weer — dat de kampioenen van alle sportnaties elkaar hier op vreedzame wijze bekampten. Vaag kennen we nog het wijsje:

„Hop, hop, hop, Olympiade . . .“

En onwillekeurig gaan de gedachten nog verder terug . . . , naar ver-
voorbij tijden . . . naar de Grieksche atleten van Hellas en Sparta, die
kampten in hun stadion aan den voet van den Olympus.

Dan voert de kilte van het betonnen inwendige van het Stadion
ons weer terug naar de werkelijkheid. En die werkelijkheid is dat er
een 40-tal „Haarlem“-jongens met hun leider één der vele kleedruimten
in beslag nemen om zich daar in recordtijd in athletiektenue te steken.

Want de baan trekt onweerstaanbaar!

Zooals een voetballer in September naar den bal „hunkert“, zoo
hebben wij atleten in het voorjaar „honger“ naar de sintelbaan, naar
den springbak en naar den werpring.

Allemachtig, wat is het mooi, als je, vanuit die donkere gang, de
door een lekker voorjaars-zonnetje beschenen stadionkuip betreedt.

Groen het voetbaltapijt, donkerrood de sintelbaan, haast wit de
wielerbaan, daarboven de tribunes en hoog boven alles uit de Mara-
thontoren.

Gezamenlijk leggen we de „losloop-rondjes“ af: vijf à zes maal
rond de 400-m.-baan. Als we daardoor op temperatuur gekomen zijn,
krijgen de spieren een beurt bij het doen van wat gymnastiek; en daarna
kronkelt zich de „Haarlem“-ploeg, zooals wijlen de zeeslang, een minuut
lang op het voetbalveld.

De gym-schoenen worden vervangen door de spikes en dan trekken
we de sintelbaan weer op.

Nogmaals gaan de gedachten terug . . . de beste atleten uit alle
deelen van de wereld hebben deze baan onder hun voeten gehad . . .
hier sprintten een Williams, een Körnig, een Peacock . . . hier liepen
Lowe, Eastman en Harbig hun 800 m., Bonthron en Lovelock hun 1500 m.
Op deze baan draaiden Ritola, Nurmi en Kusocinsky hun rondjes . . .
hier demonstreerden Beard en Finlay hun hordentechniek. Johnson
sprong hier bijna 2 m. hoog en Sefton liet ons bij het pols-springen zien
wat souplesse vermag. Carpenter, Torrance, Lundqvist en Blask toonden
hier hun kunnen op de werpnummers.

Sportroem werd hier behaald, sportvreugde beleefd en sportleed
geleden.

En nu loopen wij hier en we hebben er het vroege opstaan en de
reis uit Haarlem graag voor over, want het is hier lekker, het is hier fijn!

Alle zorgen van dezen ellendigen tijd vallen van ons af; hier denken
we niet aan bommen en aan bonnen, aan zinken kwartjes en papieren
gulden, aan fietsbanden van 50 gulden, aan koffiesurrogaat en ver-
duisteringspapier . . .

Hier beleven we alleen maar heel veel plezier!

En dat is goed!

Gezamenlijk nog, loopen we een paar rondjes en zetten nu „effen an“,
afwisselend korte en lange pas. Dan splitst de „Haarlem“-ploeg zich in
afzonderlijke groepjes: sprinters, middenafstanders, lange-afstand-loopers,
springers, werpers en nieuwelingen.

We „doen“ startjes, „trekken“ sprintjes en „maken“ steigerungen;

we probeeren om met onzen aanloop goed op den afzetbalk uit te komen bij 't verspringen, of schaven bij 't hoogspringen de techniek van de „Amerikaansche rol“, wat bij.

En de werpers oefenen hun nummer ... één keer ... twee keer ... tien keeren en nog meer!

Leider Jan Hut is alom aanwezig en praeses Hil van der Meij monstert het geheel met een arendsblik.

Ouwe rotten als Gerrit Eijsker en Kees van der Zee konden den drang niet weerstaan om ook weer eens te komen kijken en zij geven den jongeren hun waardevolle aanwijzingen.

Nu worden de startblokken dus weer op de baan geprikt, worden de springstandaards weer uit hun winterkwartieren weggesleept; nu zweven speer en discus weer door de lucht.

De „Haarlem“-ploeg traint vol animo voor het komende wedstrijdseizoen!

Als het ongeveer 11 uur is verdwijnen we weer in 't kleedvertrek om dan even later, in de douche-cel, een warme stroom „zangzaad“ — met gegarandeerd directe werking — over onze body's te laten loopen.

Hooren en zien vergaaf je hier!

Onderwijl de meegebrachte kuch verorberend, steken we ons daarna weer in burger-tenuë en als dat gebeurd is zeggen we het Stadion voor een week vaarwel, pikken een trammetje van lijn 24 en bestormen een — natuurlijk weer overvullen — trein die op 't punt van vertrek staat. De eerste wagen de beste wordt „genomen“.

„Allemaal tweede klas?“ vraagt de conducteur, die gedienschtig het portier open houdt.

„Ja, conducteur, allemaal 2de klas!“

Maar één zegt er — we zullen geen namen noemen — : „Nou, conducteur, 't is omdat ik geen tijd meer heb, maar ik ben anders gewend om eerste te reizen.“

Zelfs 't tweede-klasse-publiek weet deze opmerking te waardeeren.

„Vooruit dan maar!“ zegt de spoorwegman.

Een kwartier later zijn we weer in de Spaarnestad.

Haarlem, April 1942.

P. HARINGHUIZEN.

ENKELE HERINNERINGEN VAN CHRIS BERGER,

Europeesch kampioen 1934 en Nederlandsch

Recordhouder 100 en 200 m.

Mijne herinneringen aan de H.A.V. „Haarlem“ zijn voor mij de meest aangename uit mijn athletiekloopbaan. Vooral moge ik memoereeren de buitengewoon prettige samenwerking tusschen leden en bestuur, in zoo groote mate te danken aan den Heer van der Meij.

Hij toch zorgde er steeds voor dat de clubgeest en in het bijzonder

de teamgeest goed was. Deze eminente clubleider was dan ook mede de aanleiding van mijn toetreden tot de vereeniging „Haarlem“, waarvan ik nimmer spijt heb gehad.

Wel heb ik het echter betreurd, dat, door een misverstand, in 1933 een tijdelijke breuk ontstond tusschen de vereeniging „Haarlem“ en mij. Dat deze breuk slechts tijdelijk was, werd later bewezen bij de Europeesche kampioenschappen te Turijn.

Hier toch was de Heer van der Meij ploegleider en door de wijze waarop daar in Italië is samengewerkt voor één doel, n.l. een zoo groot mogelijk succes voor de Nederlandsche Athletiek, ontstond, of liever gezegd, werd herboren een vriendschap, die heel wat stormen kan doorstaan. Niet waar, Heer van der Meij?

Maar ik ben afgedwaald, want voor de Europeesche Kampioenschappen te Turijn hadden we Engelsche Kampioenschappen te Londen in Juli 1930.

Normaal ging er naar Londen een Snelvoeterploeg, doch in 1930 overheerschte de Haarlemploeg, door de vele successen dermate, dat deze ploeg voor uitzending naar Londen werd aangewezen.

Verder moet ik ook nog aan de vergetelheid ontrukken het feit, dat „Haarlem“ het in 1931 klaar speelde, als landenploeg te starten bij de opening van het Brusselsche Heyselstadion. De ploeg bestond uit Paulen, v. d. Berge, Benz en ondergeteekende. We gingen huistoe met een overwinning op de Fransche, de Belgische en de Luxemburgsche ploeg. Dit spreekt wel voor de kracht van „Haarlem“ in dien tijd.

Moge ik thans, ter gelegenheid van het 25-jarig bestaan van de H.A.V. „Haarlem“, Bestuur en Leden mijne hartelijke gelukwenschen aanbieden.

Dat de H.A.V. „Haarlem“ groeie en bloeie! Nog vele succesvolle jaren zij haar toegewenscht!

BERGER.

DEBUUT.

Ja, ... wij nieuwelingen willen ook wel eens wat zeggen in het clubblad, daarom neem ik de pen maar op om onze gevoelens tegenover H.A.V. en jullie, oudere branchegenooten, bekend te maken.

Dus ... ik zou aan atletiek gaan doen, wel aardig zoo iets, deze ontspanning haalt je uit een sleur en sleur is nu eenmaal een gevaarlijk ding.

De weg naar H.A.V. „Haarlem“ is met eenige moeite wel te weten te komen. Ik vroeg mij wel af, waarom ik toevallig een bekende onder de H.A.V.'ers moest hebben om dezen weg te vinden. Zou het niet aardig zijn als er bij de sportzaken hier ter stede een „register“ van de Haarlemsche Sportvereeningen zou zijn, of ander propaganda-materiaal onze vereeniging betreffende?

Daar stond ik dus op een laten zomer-zondagmorgen tusschen door de zon doorbruinde Olympus-Grieken te luisteren naar een Mijnheer,

die wel iets scheen te vertellen te hebben en daarvoor zijn koffie zelfs vergat.

Wat een reactie! Ja 't is wat moois, ik wilde aan sport gaan doen en het werd mij vierkant in het gezicht gezegd, dat dat niet zoo maar ging. H.A.V. doet aan sport en jij dient deze vereeniging; daar kwam het toch maar op neer!!! „Je vereeniging beteekent meer voor je en moet je meer dan 10 % rente voor je leven geven”, heette het verder.

Ja toen besepte ik het — „Clu b g e e s t” — is er n o o d i g! Vriendschap! Blijde oogen en een... glimlach, die gemeend is. Toen voelde ik mij geen nieuweling meer; ik voelde mij bij jullie en h o o r d e bij jullie. Misschien was ik wel wat gauw moe en zwaaide ik mijn armen niet zoo goed, mijn start was leelijk en spieren deden pijn... tóch houd ik vol, omdat ik bij jullie wil behooren en ook mijn rug te krommen voor de start die H.A.V. „Haarlem” als eerste van Nederland maakt. Helpen jullie mij? Ik doe mijn best en zal de „i k” in mij vergeten om plaats te maken voor: „H.A.V. Haarlem”.

NIEUWELING.

J.E.B. '09 swijl

VAN DE PROPAGANDA-COMMISSIE.

Bij een bestuursbesluit d.d. 24 Aug. 1.1. werd een propaganda commissie ingesteld, waarin de volgende leden zitting hebben genomen: D. Hagtingius (voorzitter); A. v. d. Bel (secretaris, Bellamystraat 3 Haarlem); J. Boog, J. Brijs en H. Willems (leden).

Doel en taak van deze commissie is, hoe kan het anders, propaganda te maken voor onze mooie athletieksport in het algemeen en voor onze vereeniging in het bijzonder. Maar dan propaganda in den ruimsten zin des woords.

Reeds is de commissie enkele malen in vergadering bijeen geweest en de voorloopige plannen staan reeds in groote lijnen vast. Ik noem o.a. ledenwerfactie, sintelbaanactie, propaganda-bijeenkomsten, clubavonden enz. Binnenkort hopen wij U meer bijzonderheden te kunnen geven. Heel spoedig hoort en ziet U meer van ons.

Willen wij echter onze taak, om „Haarlem” weer groot en sterk te maken goed volbrengen, dan dienen wij op de volledige medewerking van al onze leden te mogen rekenen. Noteert het adres van onzen secretaris en schiet U iets in Uw gedachten, waarvan U denkt, dat het misschien wel iets zou zijn voor propaganda, meldt het hem even. Voor elk idee, elk voorstel heeft hij een open oor. Het moet zoo worden, dat elk lid van onze vereeniging tevens een propagandist is. Alleen dan, maar ook dan alleen kan de propaganda-commissie aan haar doel beantwoorden.

In vol vertrouwen echter, dat ons de gevraagde medewerking zonder meer toegezegd zal worden zijn wij moedig begonnen aan onze ongetwijfeld moeilijke taak.

Namens de Propaganda Commissie:
-D. HAGTINGIUS.

HERINNERINGEN UIT MIJN ACTIEVE

SPORTLOOPBAAN.

Vroeger jaren was de atletiekbeoefening anders dan tegenwoordig. Toen waren er nog geen sintelbanen; spikes waren exotische artikelen, waarwij wel eens van hoorden, ver uit het buitenland. Wij waren allang blij, een paar nauw passende „gimpies“ (gymnastiekschoenen) te bezitten, met goed geribte gummizool, zoodat je op het vaak natte gras niet al te erg uitgled. Al spoedig bleken die „gimpies“ te glad voor een „goed“ atleet en ging het veel beter op je „bloote kakkies“, zooals de vakterm toen luidde.

Een atletiekveld bestond destijds uit een stukje weiland, waar gemeenlijk de koeien graasden en ook wel paarden ronddoelden. Het eerste werk vóór een atletiekwedstrijd was dan ook meestal gemeenschappelijk de koeien en paarden naar een ander weilandje te dirigeren, wat in onzen tijd de tegenwoordig zoo noodzakelijke „warming up“ beteekende.

Zoo'n atletiekveld vertoonde dan ook steeds de stoffelijke „resten“ van deze dieren, welker sporen zich na een wedstrijd vaak duidelijk op de aanvankelijk smetteloos witte broekjes der atleten afteekenden.

Ik herinner mij nog een wedstrijd, ergens in Noord-Holland, waar ik voor het eerst van mijn leven de 1.70 m. hoog haalde. Bij het neerkomen over de lat volgde prompt mijn belooning. In plaats van op het harde gras, kwam ik op een zacht kussen terecht, daar klaarblijkelijk gedeponeed door een helderziende en mij bewonderende koe. De spottende opmerkingen van de andere sportlui konden mijn vreugde echter niet bederven, zelfs niet toen ik, hautain wegstappende, mijn „bloote kakkies“ pardoes in een volgend koeien-plakkaat plantte. Dat was nu eenmaal de risico van atletiek in vroeger jaren.

Een grappige herinnering is voorts, dat de H.A.V. „Haarlem“ eens was uitgenoodigd in een klein plaatsje in Noord-Holland (de naam wordt opzettelijk verzwegen, is bij onzen Voorzitter echter wel bekend) te komen athletieken.

Wij zouden worden ontvangen door den burgemeester, doch deze had zich wat verlaat en waren wij allang uit den trein en op den weg, toen de burgervader kwam aangerend. Hij wilde echter met alle geweld nog een welkom-rede afsteken, zocht en vond een verhooging, waarop hij zich snel plaatste en begon. Die verhooging was echter een „beerput“, welke een lucht verspreidde van zulk een aard, dat de opmerkingen van eenige onzer jongens, omtrent het parfum, hetwelk deze „wereldsche“ burgervader gebruikte, groote hilariteit verwekte. De burgemeester echter, die meende dat zijn speech zoo geweldig insloeg, was merkbaar voldaan en was met moeite van zijn „spreekgestoelte“ af te brengen. Dat gebeurde bij atletiek in vroeger jaren.

Op 21 Augustus 1932 maakte ik ergens in Noord-Holland een voorval mede, beschamend voor mij, doch zeer humoristisch door een

uitgesproken opmerking, welke groote hilariteit te weeg bracht. Ik had toen den aanvalligen leeftijd van ruim 30 jaar (tegenwoordig noemt men dat veteranen) doch was in den vollen bloei van mijn atletiekloopbaan. Ik won toen een driekamp, bestaande uit 50 m. hardloopen, speerwerpen en verspringen. Het regende dien dag behoorlijk. Dit bleek van groot belang. Een der juryleden noteerde n.l. de uitslagen met inktpotlood. De 50 m. won ik in 5,8 sec. De notitie van het jurylid kwam echter „geklekt“ over en noteerde men officieel 5,3 sec., derhalve toen een „wereldrecord“. Wat wij toen een pret hebben gehad en wat ik toen onze sprintcracks heb „uitgekafferd“ over hun in mijn oog als „wereldrecordhouder“ slechte capaciteiten. Doch dit was feitelijk niet, wat ik wilde vertellen, dit intermezzo schoot mij ineens ook weer te binnen. Bij genoemde driekamp was, zooals ik reeds memoreerde, ook het nummer verspringen. In de provincieplaatsen gold ik in die dagen op dit nummer als een „kei“. Ik herinner mij nog vol trotsch de bewonderende opmerkingen van het „boeren-publiek“, toen ik met een sprong van 6,41 m. op een hobbelig grasveldje, met een aanloop „om een hoekje“, mijn concurrenten verre de baas was. Nu gebeurde het, dat mijn atletiekbroekje in disorde geraakte en werd snel van een bevrienden athleet een ander broekje geleend. Dit was mij echter enkele maten te ruim, zoodat het meer als een damesrokje dan als een broekje om mijn broodmagere stelten zwabberde. Bij een van mijn verte-sprongen „gebeurde“ het toen, dat ik bij mijn speciale stijl van neerkomen meer van mijn body liet zien, dan welgevoeglijk was. Prompt kwam toen de zeer humoristische opmerking van een der toeschouwers, een sappigen boer: „'n Wonder daat die kèrel zoo'n boos eind springt, 't is een driepoot“!!!

Londen (officieel)!

Gedurende onzen succesvollen tour naar Londen in 1930, deden zich verschillende vermakelijke voorvallen voor, die aan de vergetelheid dienen te worden ontrukkt. Onze toenmalige top-sprinter M. v. d. Berge, zoowel als ondergeteekende, geraakten beiden geblesseerd. Niettemin begaven wij ons des avonds opgewekt naar het feestdiner.

Elk gewapend met een wandelstok tot steun, arriveerden wij per taxi voor „Monico“. Hier ontwaarden wij tot onzen schrik, dat de feestzaal op de bovenverdieping was gelegen en slechts te bereiken was via een hooge, breede trap, welke trap boven gedecoreerd door twee modelbutlers, die stram in de houding stonden; echter niet lang. Wij waren n.l. manmoedig gearmd naar de trap gehinkt, bekeken deze even aarzelend en begonnen toen moedig dit obstakel te bestijgen. Om er den moed in te houden, ging dit als volgt: eerst werd het gezonde been opgetrokken en een trede hooger geplaatst, dan volgde het geblesseerde been, voorafgegaan door den wandelstok als steun. Deze hande-

De Voorzitter van de feestcommissie in een „liefdescène“ tijdens een trip naar Engeland.

ling ging vergezeld van de steeds herhaalde kreet: „Eén, twee, komma, punt; één, twee, komma, punt”, waarbij bij het woord punt de stok met een forsche tik op de volgende trede werd geplaatst. Zoo kwamen wij boven, terwijl de model-butlers, die geen model-butlers meer waren, bijna naar beneden rolden en krom van het lachen hun buik vasthielden.

In de zaal aangeland mochten wij, naar Engelsch gebruik, niet eerder gaen zitten, alvorens de Chairman (voorzitter) was gearriveerd, die dan het gebruikelijke „Please sit down Gentlemen” uitspreekt, waarna ieder mag gaan zitten. Wij hadden echter te veel last van ons „pootje” en zochten een voorloopige zitplaats op in het buffet. Hier laafden wij onze door het trapklimmen verkregen droge kelen en staken alvast een groote zwarte sigaar op, welke daar „in voorraad” lagen. Mijn lotgenoot was deze zware fakkel echter spoedig te machtig, doch juist was de Chairman gearriveerd, waarna wij uit onze „schuilkelder” kropen en in de zaal plaats namen.

Tijdens de speech van den Chairman trachtte mijn lotgenoot zich stilletjes van zijn sigaar te ontdoen en daar er geen aschbak in de nabijheid was, wikkelde hij zijn sigaar, naar hij dacht onopgemerkt, in zijn servet en legde deze stilletjes weer op tafel. Een paar van onze jongens en ook ik, hadden deze manipulatie echter bemerkt en toen kort daarop een behoorlijke rookwolk sierlijk uit het servet kwam kronkelen, knapten wij bijna van plezier, tot schrik en verontwaardiging van de conservatieve Engelschen. Veel pret hadden wij ook toen kort daarop de verschillende 1ste-prijswinnaars elk afzonderlijk een kleine toespraak moesten houden. Daar was de beurt aan onzen Chris Berger, die toen de sprint had gewonnen. Chris, die toen nog geen Engelsch sprak, stond hulpeloos rond te zien en ontspon zich toen de volgende dialoog, geïnteresseerd beluisterd door het aanwezige internationale gezelschap: Chris Berger: „Jongens, wat moet ik zeggen?” Wij: „Zeg het Onze Vader maar op.” Chris: „Dat durf ik niet”. Wij: „Vraag ze dan een tientje te leen”. Chris, steeds hulpeloozer ronddraaiende: „Joh, doe nou niet zoo vervelend en zeg nou wat ik zeggen moet”.

Wij, tenslotte medelijden met Chris krijsende: „Zeg maar, dat je blij bent dat je gewonnen hebt, dat zij je nog meer kunnen vertellen, maar dat je honger hebt en of ze nu haast gaan eten”. Chris: „Ik èh, ben blij èh, dat ik èh, heb gewonnen, enne, èh, meer weet ik niet”, waarop hij schielijk ging zitten. Het aanwezige, niet Hollandsche gezelschap, dat deze geheele dialoog voor een geestelijke toespraak hield, applaudisseerde geweldig en zodoende had Chris toch nog succes!

Op de terugreis werd op de boot hartstochtelijk gekaart, waarbij vele amateursbepalingen werden overschreden. Tot slot voerden wij aan boord nog op de operette van Franz Léhar, „O Mädchen, mein Mädchen”, met „Freddy” als zanger-acteur en een zekere Miss Halsband (wier vader door ons tot lid van de kousenband werd verheven) als onvrijwillige tegenspeelster. De „liefdes-scène” werd door het K.N.A.U.-bestuur lid Westerveld (in de wandeling door ons Driehuis genaamd) op de gevoelige plaat vereeuwigd.

De thuiskomst in Holland, waar ons door bekoorlijke turnsters bij het aan land komen bloemen werden aangeboden, was daverend!

Zoo werd in vroeger jaren door atleten uitgegaan!

De schoonste herinnering uit mijn atletiekloopbaan.

Het was bij de P.H.-bekerwedstrijden in 1929. Ik moest bij verspringen, zooals gewoonlijk, een paar bescheiden puntjes in de wacht sleepen. Het vlotte dien dag echter niet en ondanks de ruim 6 m. bezette ik de zevende plaats, dus net uit de punten. Een groote droefheid maakte zich van mij meester.

Onze Voorzitter, die alles nauwkeurig had uitgekiend om ons de beker weer te doen bemachtigen, had op die paar puntjes gerekend. De strijd om het begeerde kleinnood was dat jaar zeer fel en flitste het door mijn brein: „Als wij den beker dit jaar niet winnen, is het jouw schuld, hebben al je clubvrienden voor niets gesjouwd en gevochten”. Ik was de vertwijfeling nabij en voelde mij als een verrader, een deserteur, die zijn club op het beslissende moment in den steek had gelaten. Toen besefte ik, welke gevoelens iemand tot zelfmoord kunnen voeren. Als versuft zwierf ik over het veld en kwam in de nabijheid van de plek, waar het hoogspringen zou beginnen. Dit nummer plachtte ik vroeger ook voor mijn rekening te nemen, doch was hiervan dat jaar juist verdrongen door een jeugdig lid, die dat jaar ongetwijfeld beter was dan ik. Op dien middag zag ik in hem echter den man, die mij mijn kans op revanche ontnam. Toen hij mij dan ook toevertrouwde, dat hij erg nerveus was en zich niet fit gevoelde, greep ik die gelegenheid aan, om te trachten wat goed te maken. Als een haas rende ik naar onzen Voorzitter en na een heftig debat gelukte het mij, van v. d. Meij gedaan te krijgen, dat ik in de plaats van mijn sportmakker Veurman, mocht hoogspringen.

Ik had den laatsten tijd weinig aan hoogspringen gedaan, doch ik was als een gewonde tijger, die naar wraak dorst.

Het werd het felste gevecht, ooit bij een P.H.-beker op hoogspringen om de punten geleverd. Elf atleten passeerden de 1,65 m., waartoe ook ik behoorde, al was het eerst bij mijn derde sprong en dank zij het onophoudelijk aanmoedigen van onzen toenmaligen aanvoerder Gerrit Eysker. De angst dat deze geweldenaar mij zou verkreukelen en de vrees, dat mijn club in gevaar verkeerde, deden mij dien sprong, thans een onnoozele gebeurtenis, halen. De spanning steeg ten top, toen ik op 1,70 m. „strandde”. Zeer onsportief „duimde” ik, dat er meerderen zouden volgen. Er strandden er nog 5, alzoo 6 in totaal, die dus elk $\frac{1}{6}$ punt toegewezen kregen. Toen de totaal-uitslag bekend werd, had mijn geliefd Haarlem de Beker weer veroverd met $\frac{1}{6}$ punt voorsprong op haar naaste concurrente. Wat er toen in mij omging?

Gij moogt het gerust weten. Dit was mijn P.H.-beker. Ik werd mij er van bewust, dat zonder mij mijn club bekerhoudster „af” was geweest. Had ik niet in die zesde punt gedeeld, dan was deze aan onze naaste concurrente V. & L. gekomen en had V. & L. gewonnen.

Hoewel ik dus het minst mogelijke in punten tot de overwinning had bijgedragen, was mijn aanwezigheid toch onontbeerlijk geweest, temeer, daar men algemeen van meening was, dat mijn jonge vriend

Veurman door zijn gemis aan routine en wedstrijdzenuwen, die spanning niet had kunnen overleven. In stilte heb ik mij dien dag een held gevoeld, niet zoozeer om mijn overigens zeer bescheiden prestatie, doch om het feit, dat ik, ondanks mijn tegenslag op verspringen, toch nog tot onze overwinning had kunnen bijdragen, deze zelfs tot een feit had gemaakt, dat door die onnoozele $\frac{1}{6}$ punt, al mijn andere clubvrienden niet voor niets hadden gezwoegd en gesjouwd.

Het is de eerste en wellicht ook de laatste maal geweest, dat ik er mij van bewust was, dat ik voor mijn geliefde club „iets" heb beteekend.

Daarom bewaar ik de gedachte aan dien wedstrijd als de schoonste van mijn atletiekloopbaan.

S. VAN MUSSCHER THzn.

EENIGE OPGEHAALDE HERINNERINGEN!

Mijn kennismaking met de H.A.V. dateert van 1922 toen op het bekende terrein aan den Schoterweg een wedstrijd werd gehouden met een 100 m., waarvan nu 23 jaar later, nog niet vaststaat wie er gewonnen heeft Harry Broos of Cor Wegspoel. Mijn kennismaking met den geestelijken vader van de H.A.V., met Hil van der Meij, dateert van eenige maanden later toen hij gewapend met een foto van de bovenbedoelde scherpe finish naar Den Haag kwam, waarbij ik hem ontmoette ten huize van een toenmalig lid van de P.P.C. der K.N.A.U.

De kennismaking met de H.A.V. en haar onvolprezen voorzitter-secretaris-leider etc., Hil van der Meij, was blijkbaar tot wederzijdsch genoegen, immers er vonden nog vele ontmoetingen plaats en op het terrein aan den Schoterweg en daarbuiten, zooals de Engelsche kampioenschappen te Londen, de wintertraining aan Kraantje Lek en later aan het Brouwerskolkje, feestavonden, vergaderingen en prijsuitreikingen in de Lion d'Or en in de Leeuwerik.

Al heb ik dan nimmer officieel deel uitgemaakt van de H.A.V., een goed deel van de geschiedenis is mij bekend en met alle H.A.V.'ers verheug ik mij op 8 October a.s. in het vijfentwintig jarig bestaan van de Vereeniging.

Van ganscher harte bied ik hierbij en de H.A.V. en haar leiders mijn nartelijke gelukwenschen aan met het zilveren feest, dat helaas door velerlei omstandigheden niet zoo gevierd kan worden als wij dat allen gaarne hadden gezien, noemen wij alleen maar het niet meer beschikbaar zijn van het oude en vertrouwde terrein. Maar één ding is zeker, al zijn er geen groote festiviteiten of wedstrijden, het zal de H.A.V. bij haar vijfde lustrum niet aan oprechte belangstelling en waardeering ontbreken, al was het alleen maar om de eenigst mogelijke wijze waarop de H.A.V. zich na het beëindigen van de oorlogshandelingen zelve op even rigoreuze als afdoende wijze, n.l. zonder aanzien des persoons, „gezuiverd" heeft. Dit is zooals gezegd de eenige juiste wijze. Nu is de atmosfeer weer zuiver en kan aan den „wederopbouw" begonnen worden en een ieder die maar iets afweet van de

geschiedenis van de H.A.V. „Haarlem” weet, dat er straks weer opnieuw uit eigen kweek een „Haarlem”-ploeg geformeerd zal zijn welke de schoone traditie en reputatie om den Prins Hendrik Beker met succes zal voortzetten.

Van deze sterke team-spirit wil ik nog even een treffend voorbeeld ophalen. In 1932 vond er op het Haarlem terrein een dual meet plaats tusschen de H.A.V. als P.H. Bekerwinnares en een snelvoeterploeg, welke de „Rest van Nederland” vertegenwoordigde. Het resultaat was, dat na een spannenden strijd de „Rest” met 69⁵ tegen 64⁵ punt de overwinning wist te behalen.

Als ik dit alles zoo neerschrijf en in gedachten de vele Haarlem-ploegen nog eens de revue laat passeeren, komen mij weer namen in gedachten van oprechte sportsmen, prettige kameraden, leden van de

Links boven: De „Haarlem”-ploeg tijdens de oorlogsjaren. In deze formatie werd een dualmeet tegen A.V. '23 gewonnen. Midden: „H.A.V'ers” ontmoeten elkaar in Indië. Jan v. d. Booren verwelkomt K.L.M.-piloot Vic Mans bij diens aankomst op het vliegveld Tjilitan te Bavavia. Rechts boven: Het dozijn is vol. De P. H. beker in 1943 te Hilversum voor de 12e maal gewonnen. Links onder: Een „Haarlem” ploeg in concentratie voor een wedstrijd. Rechts onder: Het moet wel warm geweest zijn, dat Hil v. d. Meij in hemdsmouwen de van zijn ziekte herstelde „Nees” verwelkomt. Juli 1941.

H.A.V. „Haarlem”, waarmede ik op de velden en op reis in binnen- en buitenland de aangenaamste herinneringen bewaar en met verschillende waarvan ik in een reeks van jaren een mijnerzijds zeer op prijs gestelde vriendschappelijke relaties onderhoud. Ik doe slechts een greep — Hil v. d. Meij is hier hors concours — Ad Paulen, Steph. van Musscher, Andries Hoogerwerf, Hillebrand, Rinus v. d. Berge, Dick Nooy, Frits Lamp enz. enz.

Met het neerschrijven van deze namen constateer ik, dat niet alleen de H.A.V. doch ook schrijver dezer regelen de „kinderschoenen” ontgroeid is; waar is de tijd gebleven dat de H. A. V. successen op de 4×100 m. estafette in Londen, Keulen, Dusseldorf behaalde?

De H.A.V. en haar technische leiding had steeds een open oog voor nieuwe technische ideeën, daarom apprecieerden de beide K.N.A.U.-coaches Ernest W. Hjertberg en Anders William Kreigsman de H.A.V. zoo uitermate en daarom blijf ik het jammer vinden dat er te Haarlem bij het zilveren feest van de H.A.V. „Haarlem” geen sintelbaan gereed is om dit zilveren feest te vieren met een internationalen wedstrijd, voor de tegenstanders van buiten zou de huidige K.N.A.U.-praeses Luit. Kol. Ir. A. Paulen, vroeger zeiden wij maar Adje, met zijn groote sportieve relaties in geheel Europa kunnen zorgen, voor een 100 % organisatie zou Hil v. d. Meij en zijn staf wel zorgen, dat hebben ze eerder bij de hand gehad, men denke aan den interland-wedstrijd Nederland-België op het „Haarlem”-terrein in 1926 georganiseerd, toen — en dat is tot op heden een unicum in ons land bij een atletiekwedstrijd — de hekken moesten worden gesloten wegens een uitverkocht huis en de honderden teleurgestelden probeerden de hekken te forceeren.

Een soortgelijk denderend succes wensch ik de H.A.V. bij haar bescheiden doch waardige viering van haar zilveren feest.

Nu een eigen clubblad in druk, still going strong tot het gouden feest en dan een waardig gedenkboek, waarin de vele roemruchtige daden van atletiek „Haarlem” met welversneden pen en puttend uit het machtige foto-arsenaal van Hil van der Meij een lichtend voorbeeld zijn voor de dan Haarlem-lid zijnde jongere generatie, Paulen, van Musscher, v. d. Berge, Hoogerwerf, etc. etc.

H. N. MULDER,

Oud Secr.-Penn. v. d. A.T.C. „De Snelvoeters”,
Secr. van de Zuiverings Advies Commissie
der K.N.A.U.

DE MOOISTE . . .

„Ter gelegenheid van het 25-jarig bestaan, zullen wij gaarne een artikel van U ontvangen, waarin U den mooisten wedstrijd beschrijft, dien U voor de H.A.V. „Haarlem” geloopt hebt”.

Zoo luidt het verzoek van mijn jongen vriend Dick Hagtingius en hij voegt er aan toe, dat het eerste nummer van de „H.A.V.-er” 1 October

a.s. het licht zal zien. „Haarlem“ zal dus voortaan een clubblad bezitten, er zal een nog beter contact zijn tusschen de leden in Haarlem en er buiten en ongetwijfeld zullen onze leden in Indonesië, naar wier eerste berichten wij zoo reikhalzend uitzien, de sprankelende levensuiting van hun al-oude „Haarlem“ hoogelijk waardeeren. In een groote behoefte wordt met het nieuwe clubblad voorzien, de banden met „Haarlem“, die Hil van der Meij, met zijn groote energie en werkkraft steeds stevig wist te houden, zullen nog verstevigen en de club zal er ongetwijfeld wel bij varen. Daarom jong „Haarlem“, succes met Uw onderneming.

En nu mijn mooiste wedstrijd voor „Haarlem“. De mooiste van de vele mooie.

Laat ik U niet lang nieuwsgierig houden. Het was mijn laatste 100 meter tijdens het P. H.-bekertournooi in Juli 1933. En het resultaat?

1	Berger, A.V. '23	10.4 sec.
2	Janse, V. & L.	10.6 sec.
3	v. d. Berge, „Haarlem“	10.7 sec.
4	Blik, „Haarlem“	10.7 sec.
5	Colijn, V. & L.	
6	Benz, A.V. '23	

A.V. '23 7 punten, V. & L. 7 punten, „Haarlem“ 7 punten.

Maar... zullen wellicht velen Uwer tegenwerpen, er waren toch wel mooiere, er waren toch wedstrijden, die gewonnen werden in clubverband? O, zeker, die waren er en zij waren mooi en zij zijn nu nog vol van zoete herinneringen. De P. H. op Houtrust in 1929 b.v. zal ik nimmer vergeten. Een uur van tevoren moest mijn knie nog onderzocht worden en ik herinner mij nog het gejuich van de geheele ploeg, toen ik Dr. Reys' huis uitkwam en vertelde, dat ik het wagen mocht. Een uur later won ik de 100 meter met een knie, rondom in de pleisters. Ik weet ook nog, hoe ik in 1932, Zaterdagmiddag vóór den P.H.-beker, verr... van den kiespijn. Hoe Bollington ter verdooving jodium in het holle kring goot en dat Dr. Petri nog 's avonds een noodvulling aanbracht en mij uitliet met de woorden: „Morgen na den wedstrijd zul je wel weer pijn hebben.“ Hij had gelijk, want toen ik den beker uit de handen van wijlen Prins Hendrik ontving, stond ik te „steigeren“, maar Bob Jansen van V. & L. had tevoren in mijn „gezonde“ uren den nederlaag moeten slikken.

Kijk, dat zijn maar enkele voorbeelden van de vele mooie wedstrijden, waaraan ik een zoo prettige herinnering heb. Niet mooi, omdat zij succesvol waren, maar mooi, omdat zij voldoening gaven. Mooi voor den kampioen, omdat hij er voor had moeten werken, omdat hij er alles voor had moeten geven, meer dan in zijn aanvangstijd, in den tijd, waarin hij omhoog streefde.

Rinus v. d. Berge graaft zijn start-
holes tijdens de Engelse
Kampioenschappen

En daarom was mijn laatste wedstrijd de mooiste. Laat ik het vertellen.

In 1933 leed „Haarlem“, dat negen maal achtereen den P. H.-beker gewonnen had, een geweldig verlies. Berger en Benz verlieten de lederen en gingen de A.V. '23 versterken. Het beteekende het einde van een lange reeks succesvolle jaren. „Haarlem“ zou niet voor de tiende maal bekerhouder worden. Die eer was weggelegd voor de Amsterdammers.

Zelf had ik de rensport er aan gegeven. Ik was 33 jaar en maatschappelijke zorgen lieten niet meer toe, dat ik de regelmatige training van zoovele jaren kon volgen. En daar ik nooit van half werk gehouden heb, was ik gestopt. Slechts voor estafette-wedstrijden liet ik me verleiden.

Totdat de dag van den P.H. naderde. Destijds woonde ik in Haarlem en bijna dagelijks sprak ik Van der Meij. Weken achter elkaar rekenden wij onze kansen uit. Ieder wedstrijdresultaat had onzen aandacht en wij maakten onze noteeringen en gaven onze prognoses. Totdat wij elkaar veertien dagen voor den wedstrijd aankeken en zeiden: Wij hebben een kans! Wij kunnen winnen! En Van der Meij voegde mij bezielend toe: Maar dan ga jij nu direct in training!

Zeg tegen een jongeman, die er nog komen moet, dat hij in training gaat en hij zal er na 14 dagen nog niets van terecht brengen. De tijd is tekort en er is geen ondergrond. Zeg hetzelfde tegen een veteraan en hij zal tot iets draaglijks in staat zijn, al wordt hij natuurlijk geen kampioen. Er is wel ondergrond. Maar ik moest meer presteeren dan iets draaglijks. Ik moest probeeren de A.V. '23 een psychologische klap toe te brengen. Ik moest probeeren er voor zorg te dragen, dat de Amsterdamsche club een niet al te grooten voorsprong kreeg bij het begin van de wedstrijdenreeks. En mijn resultaat moest mijn ploeggenooten bezieling geven. Dat was mijn taak.

Voorwaar geen eenvoudige. Zeg in het leven echter nooit, dat je tot iets niet in staat bent, als er een kans is, dat je het wel bent. Probeer het. Take your chance. En ga in atletiek naar den start in de wetenschap, dat degene, die van je wint, sneller moet loopen dan jezelf zal doen. En „zal doen“ beteekent „zoo snel mogelijk.“

Die veertien dagen van training wist ik, dat ik alles zou geven en toen wij met onze strategische plannen in de trein stapten, waren wij allen vol goeden moed. A.V. '23, dat met dezelfde trein reisde, zat in een coupé achter ons, hetgeen ons deed opmerken, dat zij nu reeds achter waren en met het zonnigste humeur — waren wij vroeger wel eens slecht gehumeurd Hil? — arriveerden wij in het Haagje en op Houtrust. Het terrein van den strijd.

Nooit zal ik het moment vergeten, waarop wij naar den start gingen. Ik had alle reden om down te zijn, want ik lootte een baan, die in het begin zoo zanderig was, dat een goede start niet mogelijk was, te meer, omdat ik geen kracht-looper was en een harde afzet mij vleugelen gaf. Maar ik telde het handicap niet. Ik had slechts één doel voor oogen. Een goed resultaat!

De verbeterheid, waarmede ik liep, bracht mij op de derde plaats,

een plaats, waarop ik niet had durven hopen, maar die Blik gelukkig niet uit zijn evenwicht bracht. Wel echter den „teeren“ Benz, die zoo-
veel geweld niet verdragen kon en zesde werd. Zoodat, ondanks de
kracht van Berger, de 100 meter ons geen verlies bracht. Wij waren
een gevaarlijke klip omzeild.

Onze ploeg heeft dien middag wonderen verricht en al was het
wel eens noodig te „smoezen“, want daar moest je vroeger als aan-
voerder niet verlegen mee zijn, wonnen wij welverdiend den P.H., voor
de 10e maal. En 's avonds, toen wij ieder uit den echten beker, een slok
champagne — daar moet je Gottmer voor heeten — dronken, zongen wij:

„Haarlem“ zal nooit verloren gaan.

Rotterdam, 16 September 1945.

M. VAN DEN BERGE,

Oud kampioen en recordhouder van Nederland
100 en 200 m. en Lid van Verdienste der
H.A.V. „Haarlem“.

BROUWERSKOLK.

Je bent geen beroemd bergmeer, noch is je omgeving van een
indrukwekkende schoonheid.

Je hebt geen romantische sfeer over je en ook weerspiegelen je
wateren geen majestueuze sneeuwtoppen.

Je bent maar een eenvoudig stil kolkje, zonder pretenties.

Misschien lig je nog na te droomen over langvervlogen tijden. Over
rauwe Spanjaarden, die zich aan je boorden kwamen laven na een heet
gevecht.

Of peins je nog over die dagen toen de bierbrouwers hun vaten
kwamen vullen met je kristalheldere water, ter bereiding van het koste-
lijke vocht, dat wijd en zijd beroemd was?

Ik heb dikwijls aan je moeten denken in dien tijd dat ik ver van
je weg was in een onvriendelijk en vijandig land. Want de herinnering
aan jou is tevens die aan den prettigsten tijd uit mijn sportjaren: mijn
lidmaatschap van de H.A.V. „Haarlem“. Dit is mij dikwijls een troost
en een aansporing geweest om de tanden op elkaar te zetten, al moest
dit dan ook vaak met geknars gepaard gaan.

Wanneer een gure najaarswind struiken en boomen geeselde, dan
was het niet moeilijk aan je vredige rust te denken en aan de teere
weerspiegeling van het laatste herfstbruin langs je oevers.

Wanneer straten en wegen onbegaanbaar waren, omdat dooiende
sneeuw hen in een modderpoel heeft herschapen, dan kwam mij de
blanke zuiverheid van je sneeuwlandschap voor de geest. Traag dwar-
relen sneeuwvlokken langs donkere boomstammen op verlaten bosch-
paden. Terwijl het op de duintoppen één geglinster en geflonker is.

En dan zit ik weer midden tusschen de vrienden in dat theehuisje
op de heuvel. Ik hoor de kwinkslagen over en weer, de „vaktermen“

over Gunder Hägg en boven alles uit den nieuwsten schlager van de Ramblers.

Het schrille fluitje van Jan Hut roept ons naar buiten en na het gebruikelijke speechje van den „baas” is de Zondagochtendtraining begonnen. Even later is het luidruchtige stelletje tusschen de boomen verdwenen.

Wat heeft de H.A.V. hier toch een heerlijk wintertrainingsoord! Door het beschuttende geboomte ondervindt men nauwelijks last van de wind en hoe soepel komen de voeten neer op den veerkrachtigen bodem.

En als ook deze trainingsochtend weer voorbij is en de laatste afscheidskreten verflauwd zijn, dan herkrijgt ook het stille Kolkje zijn zoo plotseling verstoorde rust en niets duidt erop dat het voor kort nog getuige is geweest van de uitgelaten stemming van een paar dozijn menschenkinderen, die zich in zijn onmiddellijke omgeving nieuwe krachten kwamen opdoen voor het a.s. wedstrijdseizoen, maar vooral... voor het leven!

Je bent maar een klein en onopvallend Kolkje, maar ik zal je nooit vergeten, want door jou leerde ik oprechte vriendschap en ware levensvreugde kennen.

Horn, 13 Sept. 1945.

G. BERKEL,
Sanatorium „Hornerheide”.

S. VAN DUIN, die vele malen als captain de „Haarlem”-ploeg ter overwinning voerde, heeft het over:

„MYSTERIEUSE KRACHTEN IN DE SPORT”.

Met veel genoegen aanvaard ik de gelegenheid die mij gegeven is een bijdrage in het Feest- en Jubileumnummer van „De H.A.V.er” te plaatsen.

De H.A.V. „Haarlem” viert een prachtig feest en met trots kan zij op de verstreken vijf en twintig jaren terugzien. Op de allereerste plaats zie ik het vele werk en toewijding en onafgebroken oefening, die de H.A.V. „Haarlem” hebben groot gemaakt, maar daarnaast dan ook de buitengewone triumpfen in dit tijdperk door de Vereeniging behaald. Vaak heb ik het genoegen gehad te mogen medewerken, om als captain „mijn ploeg” ter overwinning te voeren en voel ik mij ook nu nog gelukkig met al die flinke jonge mensen te hebben mogen samenwerken en te weten welk een groote plaats de H.A.V. „Haarlem” in hun leven innam.

Ook toen, nu reeds meer dan 20 jaren geleden, wisten wij de waarde van de „Mysterieuse krachten in de Sport” en wil ik een aardig voorbeeld daarover geven.

Wij waren met een groote ploeg naar Wormerveer getrokken naar de wedstrijden van de „N.H.A.B.”-Wisselbeker. Het was in dien tijd, dat de H.A.V. „Haarlem” „in the running” begon te komen, doch wij

hadden nog verschillende sterke ploegen als tegenstanders. Echter, v. d. Meij was als altijd de groote optimist en wij zouden den Beker moeten winnen. Als captain had ik dus geen lichte taak, maar gelukkig begonnen de „mysterieuse krachten” te werken. Nadat ik mij verkleed had en als eerste het veld opging om één en ander eens te verkennen, kwam één der Persfotografen op mij af en vroeg mijn meening, welke vereniging dien middag den Beker zou winnen. „Wij,” was mijn antwoord. „Dan begint mijn dag goed,” was zijn antwoord, „ik moet vandaag nog naar verschillende andere sportwedstrijden om opnamen te maken. Doe mij dus een plezier en poseer even met den Beker voor mij.” Tableau. Daar zat ik dus leelijk aan. Even naar het Bestuur van de organiseerende vereniging en vragen of ik den Beker eens mocht zien, was een kleine moeite. Maar toen er tusschenuit knippen naar een stil hoekje achter het kleedhuis en poseeren voor den fotograaf, dat was erger. Wat nu te doen? De „Mysterieuse krachten” moesten nu verder werken. In het kleedhuis teruggekeerd was het maar een gevraag van „waar heb je zoo lang gezeten” en „de jongens moeten toch weten wanneer en hoe laat zij aan den start moeten zijn”, enz. enz. Toen moest de kogel door de kerk en heb ik de jongens mijn „lef-truc” bekend gemaakt en hun grooten clubgeest kennende, gevraagd, mij nu geen figuur te laten maken. En zoo gebeurde het, dat wij enkele uren later als over-

Onze huidige polshoog
matador Cor Lamoree
klimt in de wolken

winnaars den N.H.A.B.-wisselbeker mee konden nemen naar Haarlem. Hoewel reeds vroeger mondeling gedaan, wil ik hier nogmaals mijn waardeering uiten voor den waren clubgeest en het groote zelfvertrouwen van allen welke toen hebben medegewerkt om dit succes te kunnen bereiken.

Gaarne breng ik bij het 25-jarig bestaan van de Vereeniging mijn oprechte hulde en gelukwenschen en hoop, dat zij nog lange jaren hare vooraenstaande plaats in het Nederlandsche Athletiekleven moge blijven behouden.

S. VAN DUIN,
Oud-captain.

OVER JAN HUT.

Onze H.A.V. „Haarlem“ zilveren jubilaresse!
25 jaren „Haarlem“-bestuurders...
25 jaren „Haarlem“-athleten...
Maar ook: 25 jaren... trainers.
„Haarlem“-trainers!

Voor ons geestesoog trekken zij voorbij... van Duijn... van 't Lam... van der Putte... Rinkel... Korver... Hut...: anderen misschien nog...

En achter hen rijzen de schimmen omhoog van de groote Scandinaviërs... Hjertberg en Kreigsman.

Zij allen gaven hun kennis, hun geduld en hun tijd om de „Haarlem“-ploeg op te bouwen, sterk te maken en... sterk te houden.

Hun verdiensten voor onze vereeniging waren zeer groot.

Voor ons, H.A.V.ers van het heden, hebben de meeste van deze namen echter nog slechts een legendarische klank.

Behalve één.

Die ééne is Jan Hut.

Wij kennen hem allen en hij kent ons.

Hij kent ons zelfs zeer goed; beter dan velen van ons misschien vermoeden.

Jan Hut bouwt aan ons, als atletiekleider, in lichamelijken zin.

Steentje voor steentje en stukje voor stukje brengt hij ons de geheimen van onze sport bij.

Wij kwamen als nieuwelingen en na verloop van tijd bemerkten we dat we „athleten“ waren geworden; dat deed Jan Hut en hij doet het nog altijd.

Hij doet het op een wijze die ons er steeds weer naar doet verlangen om den gang naar onze trainings-centra op te nemen.

Zijn humeur is altijd goed, zijn gezicht immer opgewekt; op prettige wijze steeds weet hij met een vermanend woord een te geringe activiteit aan te wakkeren of met een kwinkslag een al te groote werklust te temperen.

En altijd was en is hij present op de trainings-uren; noch storm of sneeuw, noch verduistering of luchtalarm, noch zelfs soms een minder goede lichaamsgesteldheid verhinderden hem om naar het veld te komen of naar de Kolk, naar z'n club en naar z'n jongens.

Hetzelfde geldt voor de wedstrijden; waar „Haarlem“-athleten starten, daar is ook Jan Hut om hen met raad en daad terzijde te staan.

Ik schreef hierboven: Jan Hut bouwt aan ons, als atletiek-leider, in lichamelijken zin.

Dit is juist, maar onvolledig.

Want Jan Hut bouwt ook aan ons, als psycholoog, in geestelijken zin; hij tracht van ons niet alleen atleten te maken, maar ook... mensen. En juist dit laatste maakt dat het trainen onder zijn leiding voor ons van zoo groote waarde is. Bewust of onbewust voelen we dit aan en daarom vinden we het ook zoo prettig om onder zijn leiding te oefenen. Daarom gingen we ook altijd met zooveel animo en plezier naar de Kolk, naar het veld of naar het Olympisch Stadion en ook, in de duisternis, naar het Kennemer lyceum of het Santpoorterplein.

Het geheim van dit alles?

Het is de groote liefde van Jan Hut voor de atletiek, voor z'n „Haarlem“ en voor z'n jongens... als menschen!

Moeilijke jaren hebben we gehad; de donkerste en moeilijkste jaren uit ons volksbestaan misschien. Dit geldt voor alle Nederlanders, dit geldt ook voor ons, „Haarlem“-athleten.

Maar in al die donkere jaren hebben we toch nog vele uren beleefd, waarin we de zorgen konden vergeten en de druk van ons werd weggenomen. Dat waren de uren waarin wij tezamen waren aan de Kolk of op het „Haarlem“-veld, in de zaal of in het Stadion.

Niet alleen aan de P.H.-bekers van 1941 en 1943, maar ook en vooral aan deze uren blijft voor ons, „Haarlem“-athleten uit mobilisatie-, oorlogs- en bezettingstijd, onverbrekkelijk verbonden de naam Jan Hut.

Want hij toch bezorgde ons die fijne uren; hij „gaf“ ze ons als het ware.

Daarvoor, Jan Hut, vanaf deze plaats onze hartelijke dank!

EEN H.A.V.er.

FEESTNUMMER VAN DE
DE H.A.V.'ER.
OFFICIEEL ORGAAN DER H.A.V. „HAARLEM”
October 1945.

Redactie Commissie: P. Haringhuizen, D. Hagtingius en J. Boog
Redactie Adres: Perseusstraat 31, Haarlem-N.

Dit Feestnummer is tot stand gekomen in zeer nauwe samenwerking met de Feestcommissie, bestaande uit:

S. van Musscher	Voorzitter	
P. Spoor	Secretaris	
J. Boog	}	
J. Prijs		
D. Hagtingius		Leden
A. Paap		
T. Stouten		

Bestuur H.A.V. „HAARLEM”:

A. H. v. d. Meij,	Voorzitter, Floresstraat 43, Haarlem
J. Hermans,	Secretaris, tevens Wedstrijd-secretaris, Ceramstraat, 11 Haarlem
T. Stouten,	Penningmeester, Weteringstraat 14, Haarlem
C. v. d. Klinkenberg,	Comm. v. Materiaal, Meeuwenstr. 28, Haarlem
D. Hagtingius,	Commissaris, Perseusstraat 31, Haarlem

*Een sportieve bediening
in een zaak
van vertrouwen en service*

Drogisterij Hagtingius

Perseusstraat 31 Haarlem-N.

**Radio- en Electro-Technisch Bureau
„F A R A D”**

**Hoogstraat 3 - Staringstraat 27-29
Telefoon 19361**

Reparaties aan alle merken radiotoestellen, versterkers en geluidsfilmapparaten. Tevens verhuur van geluidsinstallaties voor zalen en terreinen.

Verricht ook alle werkzaamheden
op Electro-Technisch gebied.

Beleefd aanbevelend, A. W. STIPHOUT

E. J. BOOIJ

E E R S T E
H A A R L E M S E
S T O O M -
V L E E S W A R E N
F A B R I E K

L. Heerenvest 116-118-136-138
Tel. 14447-28474 — Haarlem

Hotel „De Leeuwerik”

Kruisstraat 30-32 - Haarlem - Tel. 10514

Groote en kleine zalen voor Uw
diners, partijen, vergaderingen enz.

Tooneelzaal plaats biedend aan 300 personen

— Luchtconditioneering —
Sociëteit der H. F. C. „Haarlem”

GARAGEBEDRIJF EN
GOEDERENVERVOER

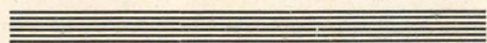
P. C. Hartog & Zoon

TURFMARKT 26 en 18

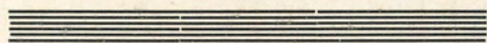
HAARLEM - TEL. 16066

SERVICE VOOR
OLIE EN BENZINE

**Shell-
station**

Amsterdamsevaart 332
Tel. 16773   Haarlem